

Rolnummers 4764, 4765, 4766 en 4799
Arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011

A R R E S T

In zake : de beroepen tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de artikelen 36, 40, 58 en 104 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, ingesteld door Anna de Bats en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Melchior, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 18 augustus 2009 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 19 augustus 2009, is beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging ingesteld van de artikelen 36 en 40 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 15 mei 2009) door Anna de Bats, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Erwin Fally, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Christian Cuypers, wonende te 2180 Ekeren, Kapelsesteenweg 477, Frans De Block, wonende te 2900 Schoten, Spechtendreef 2, Lily Vandeput, die keuze van woonplaats doet te 2970 Schilde, Wijnegemsesteenweg 83, Ivo Nagels, wonende te 2900 Schoten, Gazellendreef 20, Rosita Roeland, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 25, Machteld Geysens, wonende te 2900 Schoten, Churchillaan 8, Johanne Strijbosch, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Philippe Vande Castele, wonende te 2900 Schoten, Klamperdreef 7, en Joannes Wienen, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73.

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 18 augustus 2009 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 19 augustus 2009, is beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging ingesteld van artikel 36 van hetzelfde decreet door Anna de Bats, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Christian Cuypers, wonende te 2180 Ekeren, Kapelsesteenweg 477, Erwin Fally, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Rosita Roeland, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 25, Johanne Strijbosch, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Joannes Wienen, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Frans De Block, wonende te 2900 Schoten, Spechtendreef 2, Ivo Nagels, wonende te 2900 Schoten, Gazellendreef 20, Philippe Vande Castele, wonende te 2900 Schoten, Klamperdreef 7, en Lily Vandeput, die keuze van woonplaats doet te 2970 Schilde, Wijnegemsesteenweg 83.

c. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 18 augustus 2009 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 19 augustus 2009, is beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging ingesteld van de artikelen 36, 40, 58 en 104 van hetzelfde decreet door Anna de Bats, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Christian Cuypers, wonende te 2180 Ekeren, Kapelsesteenweg 477, Erwin Fally, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Rosita Roeland, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 25, Johanne Strijbosch, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Joannes Wienen, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Frans De Block, wonende te 2900 Schoten, Spechtendreef 2, Ivo Nagels, wonende te 2900 Schoten, Gazellendreef 20, Philippe Vande Castele, wonende te 2900 Schoten, Klamperdreef 7, en Lily Vandeput, die keuze van woonplaats doet te 2970 Schilde, Wijnegemsesteenweg 83.

d. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 13 november 2009 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 16 november 2009, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 36 en 40 van hetzelfde decreet door Anna de Bats, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Erwin Fally, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 14/1, Christian Cuypers, wonende te 2180 Ekeren, Kapelsesteenweg 477, Frans De Block, wonende te 2900 Schoten, Spechtendreef 2, Lily Vandeput, wonende te 2900 Schoten, Spechtendreef 2, Ivo Nagels, wonende te 2900 Schoten, Gazellendreef 20, Rosita Roeland, wonende te 2950 Kapellen, Hoogboomsesteenweg 25, Johanne Strijbosch, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Joannes Wienen, wonende te

2950 Kapellen, Kastanjedreef 73, Hans de Waal, wonende te 2900 Schoten, Hertendreef 49, en André Verbeek, wonende te 2970 's-Gravenwezel, Jachthoornlaan 37.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 4764, 4765, 4766 en 4799 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad en de Vlaamse Regering hebben memories ingediend, de verzoekende partijen hebben memories van antwoord ingediend en de Vlaamse Regering heeft ook memories van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 23 juni 2010 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 15 september 2010, na de verzoekende partijen in de zaak nr. 4799 te hebben uitgenodigd, in een uiterlijk op 9 september 2010 in te dienen bijkomende memorie waarvan zij binnen dezelfde termijn een afschrift overzenden aan de Vlaamse Regering, te antwoorden op de hiernavolgende vraag :

« Zijn de verzoekende partijen in de zaak nr. 4799 begunstigden van een erfdiensbaarheid of van een bij overeenkomst vastgestelde verplichting met betrekking tot het grondgebruik die door een verkavelingsvergunning is tenietgegaan of die door een dergelijke vergunning zou kunnen tenietgaan ? ».

De verzoekende partijen in de zaak nr. 4799 hebben een aanvullende memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 15 september 2010 :

- zijn verschenen :

. Mr. G. Van Grieken, advocaat bij de balie te Antwerpen, *loco* Mr. M. Wouters, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;

. Mr. B. Martel *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

. Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.1.1. Volgens de Vlaamse Regering zijn alle beroepen tot vernietiging onontvankelijk wegens gebrek aan belang. Zij verwijt de verzoekende partijen in hun verzoekschriften niet te hebben uiteengezet in welke mate zij rechtstreeks en ongunstig zouden worden geraakt door de bestreden bepalingen.

A.1.2.1. De verzoekende partijen antwoorden dat het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid iedere inwoner van het Nederlandse taalgebied individueel raakt als inwoner, als buurtbewoner en als eigenaar. Volgens hen gaat dat des te meer op gelet op het feit dat het decreet bepaalt hoe vergunningen worden aangevraagd en uitgereikt en hoe geschillen over vergunningen en over de handhaving worden afgehandeld, en dat de naleving ervan door strafbepalingen wordt gewaarborgd.

A.1.2.2. In ondergeschikte orde voeren de verzoekende partijen aan dat de verzoekers de Bats, Cuypers, Fally, Roeland, Strijbosch en Wienen betrokken zijn in een regularisatiedossier dat betrekking heeft op hun wijk en dat zij een bezwaarschrift hebben ingediend tegen de aanvraag tot regularisatie. Wat de verzoekers De Block, Nagels, Vande Castele en Vandeput betreft, wijzen zij erop dat die woonachtig zijn in percelen gelegen naast of in de nabijheid van een perceel waarvoor een bouwvergunning werd uitgereikt door de deputatie, vergunning die evenwel op verzoek van twee van hen werd vernietigd door de Raad van State. Zij voegen hier nog aan toe dat diezelfde verzoekers woonachtig zijn naast of in de nabijheid van een perceel waarvoor een regularisatieaanvraag werd ingediend, regularisatieaanvraag die deels werd verworpen. Zij voeren ten slotte aan dat verzoeker Vande Castele eigenaar is van een perceel dat gelegen is naast een perceel waarvoor regularisatiebesluiten werden genomen, waarvan één, mede op zijn verzoek, door de Raad van State werd vernietigd.

A.1.2.3. Wat inzonderheid de zaak nr. 4764 betreft, wijzen zij erop dat zij woonachtig zijn in een gemeente die ofwel reeds ontvoogd is in de zin van de artikelen 133/30 en 193 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Kapellen) of die het ooit zal zijn. Zij wijzen er ook op dat verzoekster Geysens effectief lid is van een gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna : GECORO). Ten slotte zijn zij van oordeel dat zij allen, en inzonderheid de verzoekers De Block - als voorzitter van een wijkcomité - en Nagels - als arts - belang hebben bij de vernietiging van decretale bepalingen die het functioneren van adviesraden van hun gemeente en provincie regelen.

A.1.3.1. De Vlaamse Regering antwoordt dat het feit dat de verzoekende partijen verwickeld zijn in verscheidene procedures omtrent stedenbouwkundige vergunningen niet dienstig kan zijn ter staving van hun belang.

A.1.3.2. Zij neemt akte van het feit dat verzoekster Geysens lid is van een GECORO.

A.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat de beroepen tot vernietiging deels laattijdig zouden zijn in zoverre ze bepalingen aanvechten die louter voorheen bestaande decretale bepalingen overnemen. Zij verwijst naar het arrest nr. 81/93, waarin het Hof heeft geoordeeld dat de bekrachtiging van een coördinatie van oude bepalingen niet kan worden beschouwd als een uiting van de wil van de wetgever om in de materie opnieuw wetgevend op te treden.

A.2.2. Volgens de verzoekende partijen gaat de verwijzing naar het arrest nr. 81/93 niet op, vermits te dezen geen sprake is van een loutere bekrachtiging van een door de Regering gecoördineerde tekst.

A.2.3. De Vlaamse Regering antwoordt dat de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de beroepen tot vernietiging voortvloeit uit het feit dat een aantal van de bestreden bepalingen niet het resultaat zijn van een nieuwe inoverwegingneming door de decreetgever. Dat zou, volgens haar, inzonderheid het geval zijn voor artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999, dat wordt bestreden in het vijfde middel in de zaak nr. 4766, en voor artikel 114 van hetzelfde decreet, dat wordt bestreden in het eerste middel in de zaak nr. 4799.

A.3.1. Volgens de Vlaamse Regering zijn de beroepen tot vernietiging gedeeltelijk onontvankelijk bij gebrek aan grieven. Zij wijst erop dat de verzoekende partijen de volledige vernietiging vorderen van de bestreden artikelen 36, 40, 58 en 104, terwijl slechts grieven worden uiteengezet tegen de artikelen 94, 95, 99 tot 105, 114, § 2, 116, § 4, 119, 120, 133/28, § 1, 133/45, § 1, 133/48, § 1, 1°, §§ 2 tot 4, 133/50, § 1, § 2, 5°, § 3, § 4, tweede lid, eerste zin, 133/51, eerste lid, 133/52, § 5, 133/56 en 133/71, § 1, 6°, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36, tegen de artikelen 135/1 en 135/2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het bestreden artikel 40, en tegen de artikelen 158, § 2, eerste lid, en § 3, en 158/1, § 2, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het bestreden artikel 58. Voor het overige zijn de beroepen, volgens de Vlaamse Regering, onontvankelijk.

A.3.2. De verzoekende partijen antwoorden dat zij elk middel voldoende hebben verduidelijkt, en dat elk middel de bestreden decretale bepaling voldoende aanwijst.

A.3.3. De Vlaamse Regering is van oordeel dat de verzoekende partijen erkennen dat zij de bestreden artikelen 36, 40, 58 en 104 niet in hun geheel betwisten, zodat de exceptie gegrond moet worden verklaard.

A.4.1. Nog volgens de Vlaamse Regering zijn de beroepen tot vernietiging gedeeltelijk onontvankelijk omdat de verzoekende partijen zouden hebben nagelaten op voldoende wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden bepalingen de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden schenden. Zij is van oordeel dat enkel het eerste, het tweede en het achtste middel in de zaak nr. 4766 enigszins begrijpelijk uiteenzetten in welk opzicht de bestreden bepalingen voormelde regels zouden schenden.

A.4.2. De verzoekende partijen verwijzen naar hun verzoekschriften. Volgens hen blijkt uit de memorie van de Vlaamse Regering op voldoende wijze dat die partij heeft begrepen waarover het gaat.

A.4.3. De Vlaamse Regering antwoordt dat de verzoekende partijen de exceptie niet weerleggen en dat zij erkennen dat aan de middelen de draagwijdte mag worden gegeven die de Vlaamse Regering daaraan heeft menen te moeten geven op grond van de verzoekschriften.

Ten gronde

Wat de zaak nr. 4764 betreft

A.5.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 119, 120 en 133/45, §§ 1 en 3, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet in zoverre luidens die bepalingen een vergunning enkel wordt geweigerd indien uit een verplicht in te winnen advies, verleend door een door de Vlaamse Regering aangewezen instantie, blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden of onwenselijk is in het licht van doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden. Volgens hen ontstaat aldus een verschil in behandeling dat niet redelijk is verantwoord tussen, enerzijds, voormelde verplichte adviezen en, anderzijds, andere adviezen zoals de adviezen van de GECORO, adviezen die ambtshalve worden verleend, adviezen in het kader van een openbaar onderzoek en informele bezwaren en opmerkingen. Bovendien zou dit, volgens hen, een achteruitgang inhouden ten opzichte van de voorheen bestaande situatie, vermits het decreet van 18 mei 1999 dat vroeger niet voorschreef.

A.5.2.1. De Vlaamse Regering merkt allereerst op dat, ofschoon het middel is gericht tegen het gehele artikel 36, het enkel ontvankelijk zou zijn in zoverre het strekt tot de vernietiging van de door die bepaling ingevoegde artikelen 119, 120 en 133/45, §§ 1 en 3, van het decreet van 18 mei 1999.

A.5.2.2. Diezelfde partij voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, vermits de verzoekende partijen niet aangeven hoe de bestreden bepalingen die grondwetsbepaling zouden schenden.

A.5.2.3. De Vlaamse Regering betwist ten slotte het belang van de verzoekende partijen bij het middel, vermits ze niet aantonen dat zij zitting hebben in een GECORO.

A.5.2.4.1. Wat de grond van de zaak betreft, wijst de Vlaamse Regering erop dat het oude artikel 111 van het decreet van 18 mei 1999 voorzag in een facultatief advies van de GECORO. Zij erkent dat de Vlaamse Regering kon bepalen wanneer het advies van de GECORO verplicht moest worden ingewonnen, maar voegt

hieraan toe dat de Vlaamse Regering nooit van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Het feit dat luidens artikel 133/45, § 3, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36, het advies van de GECORO enkel facultatief is, en niet verplicht, houdt bijgevolg geen vermindering in van het beschermingsniveau dat op het stuk van het leefmilieu werd verzekerd, vermits dat in het verleden ook het geval was.

A.5.2.4.2. Nog volgens de Vlaamse Regering leiden de bestreden artikelen 119 en 120 van het decreet van 18 mei 1999 niet tot een vermindering, maar tot een verhoging van het beschermingsniveau dat op het stuk van het leefmilieu wordt verzekerd, in zoverre ze in de verplichte weigering van een vergunning voorzien wanneer uit verplichte adviezen zou blijken dat er een inbreuk is op direct werkende rechtsnormen. Dat neemt, volgens die partij, overigens niet weg dat de vergunningverlenende overheid die zelf een inbreuk zou vaststellen op direct werkende rechtsnormen, hetzij binnen het beleidsveld ruimtelijke ordening en stedenbouw, hetzij binnen andere beleidsvelden, ertoe gehouden is de vergunning te weigeren. Zij voegt hieraan toe dat wat het beleidsdomein ruimtelijke ordening en stedenbouw betreft, ervan mag worden uitgegaan dat de vergunningverlenende overheid die normen kent, zodat het advies van de GECORO, dat zich tot de ruimtelijke ordening beperkt, minder noodzakelijk is.

A.5.2.5.1. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat de verzoekende partijen verkeerdelijk ervan uitgaan dat indien uit een facultatief advies zou blijken dat een vergunningsaanvraag strijdig zou zijn met een direct werkende norm, daaraan geen enkel gevolg zou moeten worden gehecht. Dat is, volgens haar niet het geval, vermits een bestuur geen vergunning kan uitreiken wanneer het van oordeel is, zij het op aangeven van een adviesorgaan, dat een vergunning afbreuk zou doen aan een direct werkende norm.

A.5.2.5.2. Ten slotte is de Vlaamse Regering van oordeel dat het onderscheid tussen, enerzijds, het facultatieve optreden van de GECORO en/of van de milieuraad en, anderzijds, het verplichte optreden van andere overheden verantwoord is door de strekking van die adviezen. Zij wijst erop dat de verplichte adviezen zijn voorgeschreven ten behoeve van sectorale adviesorganen die bevoegd zijn in andere sectoren dan ruimtelijke ordening en stedenbouw, maar wier beleidsdomein een band vertoont met ruimtelijke ordening. De GECORO is, volgens die partij, enkel bevoegd voor wat de ruimtelijke ordening betreft, terwijl niet in het advies van de milieuraad wordt voorzien.

A.5.3. De verzoekende partijen antwoorden dat het er niet toe doet of er sprake is van een achteruitgang van het beschermingsniveau dat op het stuk van het leefmilieu werd verzekerd : het recht op bescherming van de gezondheid en van een gezond leefmilieu zou in ieder geval zijn geschonden wanneer het bestuur voorbij kan gaan aan een strijdigheid met een direct werkende norm. Volgens hen gaat het niet op dat een bestuur voorbij kan gaan aan een advies van onder meer de GECORO, de provinciale commissie ruimtelijke ordening en de milieuraad, louter en alleen omdat de Vlaamse Regering dat advies niet verplicht heeft gemaakt.

A.5.4.1. De Vlaamse Regering merkt in haar memorie van wederantwoord allereerst op dat de verzoekende partijen nog steeds niet aangeven in welk opzicht artikel 22 van de Grondwet zou zijn geschonden door de bestreden bepalingen.

A.5.4.2. Voor het overige herhaalt de Vlaamse Regering dat een vergunningverlenende overheid niet voorbij kan gaan aan direct werkende normen waaraan de vergunning afbreuk zou doen, en zeker niet wanneer een facultatief advies van een GECORO die overheid daarop wijst.

A.6.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 133/45, §§ 1 en 3, 133/48, § 1, 133/50, §§ 1 en 2, en 133/71, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36, de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet schenden in zoverre luidens die bepalingen enkel de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties een afschrift krijgen van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en in zoverre enkel die instanties, op voorwaarde dat zij tijdig advies hebben verstrekt, als belanghebbende een administratief beroep bij de deputatie en een beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen kunnen instellen. Volgens hen gaat het niet op dat die bepalingen een GECORO uitsluiten als belanghebbende, behoudens wanneer die GECORO door de Vlaamse Regering als adviserende instantie is aangewezen. Zij wijzen erop dat een GECORO ambtshalve advies kan verlenen (artikel 9, § 2, van het decreet van 18 mei 1999). Zij zijn tevens van oordeel dat het niet redelijk is verantwoord dat een GECORO die niet tijdig advies heeft verstrekt, niet als belanghebbende wordt erkend, vermits een dossier in de loop van de procedure een onverwachte wending kan krijgen en vermits een GECORO niet permanent zitting houdt. Ten slotte is het, volgens de verzoekende partijen, niet redelijk verantwoord dat een GECORO in beginsel niet in kennis wordt gesteld van een afschrift van de beslissing, en dit terwijl zelfs de architect op een kennisgeving

aanspraak kan maken. Het voorgaande geldt, volgens hen, eveneens voor andere adviserende instanties en organen, zoals de milieuraad.

A.6.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het strekt tot de vernietiging van de artikelen 133/48, § 1, 1°, 133/50, §§ 1 en 2 en 133/71, § 1, 6°, van het decreet van 18 mei 1999. In zoverre het middel de vernietiging vordert van het gehele artikel 36, is het onontvankelijk bij gebrek aan grieven.

A.6.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet. Volgens die partij geven de verzoekende partijen niet aan hoe, enerzijds, de bestreden bepalingen artikel 22 van de Grondwet zouden schenden en, anderzijds, in welke mate de nieuwe regeling verschilt ten aanzien van de voorheen bestaande regeling.

A.6.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet betreft, dient, volgens de Vlaamse Regering, een onderscheid te worden gemaakt tussen de ontvoogde en de niet-ontvoogde gemeenten : in de ontvoogde gemeenten, zijnde de gemeenten die beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, een gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, een conform verklaard plannenregister, een vastgesteld vergunningregister en een register van de onbebouwde percelen, werd een afschrift van de vergunningsbeslissing bezorgd aan de aanvrager, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de instanties die advies dienden uit te brengen, instanties waartoe de GECORO niet behoorde; in de niet-ontvoogde gemeenten werden enkel de aanvrager en de gemachtigde ambtenaar in kennis gesteld van een afschrift van de stedenbouwkundige vergunning. De Vlaamse Regering voert aan dat de bestreden bepalingen geen achteruitgang maar een versterking inhouden van het niveau van de bescherming van het leefmilieu, vermits ze het onderscheid tussen ontvoogde en niet-ontvoogde gemeenten afschaffen, waardoor in alle gemeenten een afschrift of een kennisgeving van de beslissing dient te worden bezorgd aan de aanvrager, aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, aan de instanties die verplicht advies moeten verlenen en aan de architect. Hetzelfde geldt, volgens de Vlaamse Regering, wat het administratief beroep bij de deputatie betreft. Wat de beroepsmogelijkheid bij de Raad voor vergunningsbetwistingen betreft, is, volgens de Vlaamse Regering, geen zinvolle toetsing aan artikel 23 van de Grondwet mogelijk, vermits het om een innovatie gaat die niet kan worden vergeleken met de regeling die voorheen bestond. In ieder geval wordt, volgens die partij, de rechtsbescherming verbeterd, vermits het jurisdictioneel beroep bij de Raad het administratief beroep bij de Vlaamse Regering vervangt.

A.6.2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Vlaamse Regering allereerst erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij deel uitmaken van een GECORO. Er is volgens die partij geen sprake van een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. In zoverre de verzoekende partijen zich erover beklagen dat een GECORO geen afschrift van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen ontvangt, voert de Vlaamse Regering aan dat het verschil in behandeling niet voortvloeit uit de bestreden bepaling, maar uit het besluit van de Vlaamse Regering waarin de adviesinstanties als bedoeld in artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 zijn aangewezen. Voor het overige is het verschil in behandeling, volgens die partij, verantwoord gelet op de onderscheiden aard en finaliteit van de aan die instanties verleende adviesbevoegdheid.

A.6.3.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen in hun memorie van antwoord uiteen dat inzake ruimtelijke ordening het recht op eerbiediging van het privéleven wel degelijk aan de orde is.

A.6.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet betreft, zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de Vlaamse Regering het middel ten onrechte beperkt tot de vraag of er sprake is van een achteruitgang in de bescherming of niet : volgens hen kan het recht op bescherming van de gezondheid en van een gezond leefmilieu reeds zijn geschonden zonder dat er sprake is van een achteruitgang, met name wanneer een beperking niet redelijk is verantwoord.

A.6.3.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen aan dat het feit dat de Vlaamse Regering een instantie niet heeft aangewezen krachtens artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, waardoor het advies van die instantie niet als verplicht wordt erkend, niet verantwoordt dat die instantie geen afschrift van de beslissing krijgt en niet als belanghebbende wordt erkend voor een administratief beroep bij de deputatie of voor een jurisdictioneel beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. Zij wijzen erop dat die instanties door het decreet van 18 mei 1999

zijn ingesteld en dat ze ambtshalve advies verlenen. Zij wijzen er ook op dat procesbekwame verenigingen wel kunnen optreden. Volgens de verzoekende partijen verklaart de Vlaamse Regering ook niet waarom een instantie enkel als belanghebbende kan optreden wanneer zij tijdig advies heeft verstrekt.

A.6.4.1. Volgens de Vlaamse Regering is de uiteenzetting van het middel in de memorie van antwoord wat artikel 22 van de Grondwet betreft niet ontvankelijk, vermits ze in het verzoekschrift niet voorkwam. Bovendien zetten de verzoekende partijen, volgens de Vlaamse Regering, niet uiteen in welk opzicht de bestreden bepalingen afbreuk doen aan artikel 22 van de Grondwet.

A.6.4.2. Ook wat de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet betreft, stelt de Vlaamse Regering vast dat de verzoekende partijen zich niet gegriefd voelen door enige achteruitgang op het vlak van het voorheen geboden beschermingsniveau.

A.6.4.3. De Vlaamse Regering voegt daar nog aan toe dat de verzoekende partijen in hun memorie van antwoord voor het eerst aanvoeren dat de GECORO anders wordt behandeld dan procesbekwame verenigingen. Volgens de Vlaamse Regering gaat het om een nieuw middel, dat onontvankelijk is.

A.6.4.4. De Vlaamse Regering is tot slot van oordeel dat, wanneer een adviesinstantie het niet nodig acht om tijdig advies te verlenen, zij daarmee te kennen geeft dat zij geen belangstelling heeft voor het betrokken dossier, zodat het niet onredelijk is dat zij niet als belanghebbende wordt erkend.

A.7.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en met het voorzichtigheidsbeginsel, in zoverre artikel 133/51, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 36, de GECORO uitsluit als instantie waarbij de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bij zijn onderzoek bijkomende inlichtingen kan inwinnen. Zij wijzen erop dat de GECORO een belangrijk aanspreekpunt is en inwoners telt die vertrouwd en begaan zijn met de lokale ruimtelijke ordening en dat de GECORO ambtshalve of op verzoek advies kan verlenen (artikelen 9 en 133/45, § 3, van het decreet van 18 mei 1999). Het is volgens hen dan ook zonder verantwoording dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar enkel bijkomende inlichtingen kan inwinnen bij de adviserende instanties aangewezen krachtens artikel 133/45, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999. Hetzelfde geldt, volgens hen, voor andere adviserende instanties en organen, zoals bijvoorbeeld de milieuraden.

A.7.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen artikel 133/51, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36.

A.7.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen, enerzijds, niet aangeven hoe de bestreden bepalingen artikel 22 van de Grondwet zouden schenden en, anderzijds, in welke mate de nieuwe regeling, in strijd met artikel 23 van de Grondwet, afbreuk doet aan het voorheen bestaande beschermingsniveau.

A.7.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Vlaamse Regering er nogmaals op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij deel uitmaken van een GECORO. In ieder geval vloeit, volgens die partij, het bekritiseerde verschil in behandeling voort uit de aard van de aan de onderscheiden instanties verleende adviesbevoegdheid. Zij wijst er tevens op dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet verplicht is bijkomende adviezen in te winnen en dat het gemeentelijke vergunningsdossier, met mogelijkerwijs het advies van de GECORO, aan het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wordt toegevoegd.

A.7.3. Na herhaald te hebben dat verzoekster Geysens lid is van een GECORO, stellen de verzoekende partijen vast dat de door de Vlaamse Regering gegeven uitleg hooguit verklaart waarom de Vlaamse Regering een adviesinstantie aanwijst op grond van artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, maar niet waarom enkel die instanties als informatiebron voor de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar vermogen op te treden. Volgens de verzoekende partijen zou er sprake zijn van een schending van artikel 23 van de Grondwet indien een ambtenaar wordt belemmerd in het voeren van een volledig onderzoek, door bijvoorbeeld niet bij de GECORO informatie te kunnen inwinnen.

A.7.4. De Vlaamse Regering volhardt in haar exceptie dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, en verwijst, wat de grond van de zaak betreft, naar haar memorie.

A.8.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre luidens artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 40, de bevindingen van het stedenbouwkundig attest enkel kunnen worden gewijzigd wanneer de verplicht in te winnen adviezen of het openbaar onderzoek feiten of overwegingen aan het licht brengen waarmee bij de opmaak van het attest geen rekening werd gehouden, maar niet wanneer andere adviezen of opmerkingen dergelijke feiten of overwegingen aan het licht brengen. Volgens hen is het verschil in behandeling tussen de verplicht in te winnen adviezen en de adviezen van andere instanties, zoals de GECORO of de milieuraad, zonder redelijke verantwoording. Volgens hen is er geen enkele reden om voorbij te gaan aan ambtshalve adviezen of informele bezwaren en opmerkingen waaruit blijkt dat een aanvraag strijdig is met direct werkende normen, ook al is er een attest. Het statuut van die direct werkende normen verzet zich, volgens die partijen, tegen de immuniteit van het attest. Hetzelfde geldt wanneer zou blijken dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van de zorgplicht of van de doelstellingen die worden gehanteerd binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening: het gegeven dat een stedenbouwkundig attest werd uitgereikt is geen reden om een vergunning niet te kunnen weigeren.

A.8.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen artikel 135/1, § 2, 2°, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 40.

A.8.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting in zoverre het de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

A.8.2.3.1. Wat de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet betreft, verwijst de Vlaamse Regering naar het oude artikel 135, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, dat bepaalde dat een stedenbouwkundig attest een document is dat aangeeft of een overwogen project en de modaliteiten ervan in aanmerking komen voor een stedenbouwkundige vergunning. Die partij zet uiteen dat het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juli 2005 tot bepaling van de nadere regels voor de aanvraag en de afgifte van het stedenbouwkundig attest bepaalde dat in de gevallen waarbij overeenkomstig het oude artikel 111, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999 een advies moest worden gevraagd over de aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning, tevens advies moest worden gevraagd bij de aanvraag van het stedenbouwkundig attest. Zij wijst erop dat de GECORO geen adviesinstantie was in de zin van het voormelde artikel 111, §§ 4 en 5, zodat onder het voorheen toepasselijke recht het advies van de GECORO niet moest worden gevraagd bij de aflevering van een stedenbouwkundig attest.

A.8.2.3.2. Nog volgens de Vlaamse Regering preciseert de bestreden bepaling wat de draagwijdte is van het stedenbouwkundig attest: het heeft het karakter van een gezaghebbend advies. Die partij is van mening dat het enige verschil tussen de oude en de nieuwe regeling hierin bestaat dat bevestigd wordt dat een stedenbouwkundig attest een definitief en vaststaand karakter heeft, zonder evenwel afbreuk te kunnen doen aan de geldende voorschriften. Bijgevolg is er, zo voert de Vlaamse Regering aan, geen sprake van een vermindering van het bestaande beschermingsniveau; en zelfs als zou er sprake zijn van een aanzienlijke vermindering van dat beschermingsniveau, dan nog zou die verantwoord zijn door motieven van algemeen belang, met name de rechtszekerheid, vermits enkel in een beperkt aantal gevallen kan worden afgeweken van het attest.

A.8.2.4. Wat het verschil in behandeling betreft tussen de verplicht in te winnen adviezen en de facultatieve adviezen, zoals dat van de GECORO, herhaalt de Vlaamse Regering dat er wezenlijke verschillen bestaan tussen de twee categorieën van adviezen die het verschil in behandeling verklaren tussen de instanties die de onderscheiden adviezen verlenen. De Vlaamse Regering voegt hier nog aan toe dat het stedenbouwkundig attest wordt verleend door een lokaal bestuursorgaan (het college van burgemeester en schepenen), zodat het advies van de lokale GECORO, wier bevoegdheid beperkt is tot aangelegenheden van ruimtelijke ordening, minder toegevoegde waarde heeft dan de adviezen van sectorale adviesinstanties in andere beleidsdomeinen.

A.8.3. Volgens de verzoekende partijen verklaart de Vlaamse Regering enkel waarom een adviesinstantie pas in aanmerking komt als de Regering het advies, met toepassing van artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, een verplicht karakter heeft gegeven. Zij zijn van oordeel dat aldus het bestreden verschil in behandeling niet wordt verklaard. Het gaat volgens hen niet op adviesorganen die het decreet zelf instelt te negeren onder het voorwendsel dat de adviezen die ze verlenen niet verplicht zijn. Zij zijn ook van oordeel dat de decretale bevoegdheid om ambtshalve advies te verlenen, wordt uitgehold door de onaantastbaarheid van het attest. Gelet op het ambtshalve karakter van het advies van de GECORO, gaat het, volgens hen, ook niet op te beweren dat het advies in kwestie slechts een minieme toegevoegde waarde heeft.

A.8.4. De Vlaamse Regering volhardt in haar exceptie dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en verwijst, wat de grond van de zaak betreft, naar haar memorie.

A.9.1. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, in zoverre luidens artikel 135/2 van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 40, in geval van belangrijke bouw- of verkavelingsprojecten de aanvragers een projectvergadering kunnen aanvragen met de vergunningverlenende overheid en de adviesverlenende instanties aangewezen krachtens artikel 133/45, § 1, eerste lid, of artikel 133/55, § 4, 2°, van het voormelde decreet, en niet met de GECORO of andere adviserende instanties. Volgens de verzoekende partijen is er geen enkele reden om de andere adviserende instanties niet bij de projectvergadering te betrekken. Zij wijzen nogmaals op het feit dat de GECORO ambtshalve of op verzoek advies verleent op grond van artikel 9, § 2, van het decreet van 18 mei 1999.

A.9.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen artikel 135/2, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 40.

A.9.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet aangeven, enerzijds, hoe de bestreden bepalingen artikel 22 van de Grondwet zouden schenden en, anderzijds, in welke mate de nieuwe regeling, in strijd met artikel 23 van de Grondwet, afbreuk doet aan het voorheen bestaande beschermingsniveau.

A.9.2.3. Nog volgens de Vlaamse Regering kan er geen sprake zijn van een schending van de in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-verplichting, vermits de projectvergadering een volledig nieuw beleidsinstrument is, waarin bezwaarlijk een vermindering van het voorheen bestaande beschermingsniveau kan worden gezien. Zij ziet ook niet in hoe het organiseren van een projectvergadering kan leiden tot een aantasting van het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu, vermits tijdens die vergadering geen bindende beslissingen kunnen worden genomen.

A.9.2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Vlaamse Regering nogmaals erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij deel uitmaken van een GECORO. In ieder geval is, volgens de Vlaamse Regering, de bestreden bepaling bestaanbaar met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, vermits uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat een projectvergadering enkel beoogt te streven naar het afstemmen van de visies en opvattingen van de betrokken adviesinstanties uit verschillende beleidsdomeinen. Volgens die partij wordt het beleidsdomein ruimtelijke ordening, waarover de GECORO kan adviseren, voldoende vertegenwoordigd door de vergunningverlenende bestuursorganen.

A.9.3.1. De verzoekende partijen herhalen dat verzoekster Geysens lid is van een GECORO. Wat de grond van de zaak betreft, wijzen zij erop dat zij een discriminerend verschil in behandeling aanklagen, zodat een eventuele achteruitgang ten opzichte van het verleden irrelevant zou zijn.

A.9.3.2. De verzoekende partijen wijzen erop dat projectvergaderingen betrekking hebben op aanvragen die een grote ruimtelijke impact hebben en dat promotoren vaak discretie nastreven. Volgens hen gaat het niet op om de adviesraden die het decreet zelf instelt, te negeren.

A.9.4. De Vlaamse Regering wijst erop dat het verweer van de verzoekende partijen wat het vijfde middel betreft, bijna identiek is aan hun verweer wat het vierde middel betreft.

A.10.1. In een zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, in zoverre luidens de artikelen 133/50, § 2, 4°, en 133/71, § 1, 5°, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geen beroep kan instellen in de gevallen vermeld in artikel 133/48, § 1, derde lid, van het voormelde decreet, zijnde in de gevallen waarin ontvoogde gemeenten geen afschriften of kennisgeving moeten verzenden vanwege de beperkte ruimtelijke impact van de vergunde handelingen of de eenvoud van het dossier. Volgens de verzoekende partijen verantwoordt de omstandigheid dat de gewestelijke ambtenaar in ontvoogde gemeenten geen voorafgaand advies moet verlenen en geen afschrift meer ontvangt van bepaalde dossiers, niet dat die instantie in zulke gevallen nooit mag optreden als belanghebbende voor de deputatie of voor de Raad voor vergunningsbetwistingen. Een dergelijke uitsluiting zou volgens hen het legaliteitstoezicht belemmeren op de toepassing die wordt gemaakt van het voormelde artikel 133/48, § 1, derde lid, waarbij de gewestelijke ambtenaar oog kan hebben voor de eventuele adviezen van de GECORO of de milieuraad.

A.10.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de artikelen 133/48, § 1, derde lid, 133/50, § 2, 4°, en 133/71, § 1, 5°, van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het bestreden artikel 36.

A.10.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet aangeven, enerzijds, hoe de bestreden bepalingen artikel 22 van de Grondwet zouden schenden en, anderzijds, in welke mate de nieuwe regeling, in strijd met artikel 23 van de Grondwet, afbreuk doet aan het voorheen bestaande beschermingsniveau.

A.10.2.3. Volgens de Vlaamse Regering houdt het feit dat in welbepaalde gevallen het mogelijke optreden van de stedenbouwkundige ambtenaar wordt beperkt, geen vermindering in van het bestaande geboden beschermingsniveau vermits die uitzonderingsregeling enkel kan worden toegepast in een ontvoogde gemeente. Zij verwijst eveneens naar artikel 183, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, dat in toezichts- en remediëringsmechanismen voorziet ten aanzien van een gemeente waarvan zou blijken dat zij haar taken verwaarloost en naar het feit dat de bestreden regeling enkel geldt voor werken met een beperkte ruimtelijke impact of met een eenvoudig dossier. Indien er toch sprake zou zijn van een vermindering van het bestaande beschermingsniveau, dan is die volgens de Vlaamse Regering verantwoord door een reden van algemeen belang, namelijk het verminderen van de menselijke en materiële kostprijs van de organisatie van de goede ruimtelijke ordening. De bestreden bepaling, zo voegt de Vlaamse Regering hieraan toe, stelt de stedenbouwkundige ambtenaar in staat zich toe te leggen op belangrijke dossiers.

A.10.2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, voert de Vlaamse Regering allereerst aan dat de verzoekende partijen niet aangeven dat zij in een ontvoogde gemeente wonen of in een GECORO of een milieuraad zitting hebben. Nog volgens de Vlaamse Regering berust de bestreden regeling op twee objectieve criteria : het al dan niet ontvoogd zijn van de gemeente en de ruimtelijke impact van de vergunningsplichtige handeling. Het onbelangrijk karakter van de dossiers in kwestie verantwoordt, volgens de Vlaamse Regering, dat ze worden behandeld door een gemeente met een objectief erkende expertise inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. Die partij voegt hieraan toe dat de bestreden regeling, gelet op het onbelangrijk karakter van de dossiers in kwestie, niet onevenredig is.

A.10.3.1. De verzoekende partijen wijzen er allereerst op dat de gemeente Kapellen sinds 2009 ontvoogd is.

A.10.3.2. Volgens de verzoekende partijen is het één zaak te weten of de stedenbouwkundige ambtenaar advies moet of kan verlenen en al dan niet een afschrift krijgt van de beslissing en een andere zaak dat hij wordt uitgesloten als belanghebbende. Volgens de verzoekende partijen verhindert die uitsluiting het toezicht op de toepassing die aanvragers en ontvoogde lokale besturen maken van de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 133/48, § 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999.

A.10.4. De Vlaamse Regering volhardt in haar exceptie wat de aangevoerde schending van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet betreft. Nog volgens de Vlaamse Regering verliezen de verzoekende partijen uit het oog dat de bestreden bepaling wordt verantwoord door haar beperkte werkingsfeer.

Wat de zaak nr. 4765 betreft

A.11.1. Het eerste middel is gericht tegen de artikelen 92 tot 133*bis* van het decreet van 18 mei 1999, tegen de woorden « en conform de gebruikelijke vergunningsprocedure » in artikel 116, § 4, van hetzelfde decreet, tegen de woorden « gedurende een periode van dertig dagen » in artikel 133/48, § 2, van hetzelfde decreet, tegen de woorden « de dag van aanplakking » in artikel 133/48, § 3, van hetzelfde decreet, tegen de woorden « tijdens de duur van de werkzaamheden in uitvoering van de vergunning » in artikel 133/48, § 4, van hetzelfde decreet, tegen artikel 133/50, § 3, van hetzelfde decreet, tegen de woorden « de dag van aanplakking » in artikel 133/52, § 5, van hetzelfde decreet en tegen artikel 133/71, § 2, van het voormelde decreet, ingevoegd bij het bestreden artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, alsmede tegen artikel 104 van het decreet van 27 maart 2009. De verzoekende partijen voeren aan dat die bepalingen niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11, 22, 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 160 en 190 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden en met de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, van rechtszekerheid en van de rechten van de verdediging.

A.11.2. De verzoekende partijen beklagen zich erover dat de termijn waarover belanghebbenden beschikken om een beroep in te stellen bij hetzij de deputatie, hetzij de Raad voor vergunningsbetwistingen, aanvangt de dag na de aanplakking van de beslissing. Zij voeren aan dat die regeling een beduidende achteruitgang inhoudt ten opzichte van de vroegere regeling, die bepaalde dat de beroepstermijn inging hetzij de dag waarop derden voldoende kennis hadden van het bestaan, de aard en de draagwijdte van de vergunning, hetzij de dag waarop de derde kennis had kunnen nemen van de vergunning door binnen een redelijke termijn gebruik te maken van zijn inzagerecht. Zij wijzen erop dat de aanplakking enkel een verwittigingsfunctie vervult, vermits een belanghebbende, om volledige kennis te hebben van de vergunning en van het dossier, ze zal moeten inzien op het gemeentehuis. Zij wijzen er eveneens op dat de bestreden bepalingen niet preciseren dat de beroepstermijn wordt gestuit wanneer de aanvrager de aanplakking zou verwijderen. Zij verwijzen ook naar het arrest nr. 71/2009 van het Hof en voeren aan dat er te dezen sprake is van een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid.

A.11.3. Volgens de verzoekende partijen schenden de bestreden bepalingen eveneens het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in zoverre luidens het bij artikel 75 van het decreet van 27 maart 2009 vervangen artikel 176, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, beslissingen van het college van burgemeester en schepenen tot toekenning of weigering van een vergunning, genomen vóór de datum van inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009, worden bekendgemaakt en kunnen worden uitgevoerd en bestreden overeenkomstig de regelen die golden voorafgaand aan die inwerkingtredingsdatum. Zij zijn van oordeel dat er geen redelijke verantwoording is voor het verschil in behandeling tussen de oude en de nieuwe dossiers.

A.11.4. De verzoekende partijen erkennen dat artikel 133/71, § 1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 soelaas biedt in zoverre belanghebbenden aan wie niet kan worden verweten dat zij een vergunningsbeslissing niet hebben bestreden bij de deputatie, alsnog beroep kunnen instellen bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. Zij wijzen er evenwel op dat het feit dat een beslissing wordt aangekondigd met een aanplakking niet wordt erkend als een systematische wettelijke verschoningsgrond en dat het tijdig indienen van een vordering bij de Raad voor vergunningsbetwistingen de uitvoerbaarheid van de beslissing van de deputatie niet in de weg staat.

A.11.5. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt, volgens de verzoekende partijen, dat een beroepstermijn slechts ingaat na een behoorlijke kennisgeving. Zij zijn van oordeel dat in geval van aanplakking in volle vakantieperiode er hoe dan ook geen sprake kan zijn van behoorlijke kennisgeving. Volgens hen heeft de decreetgever dat zelf erkend door in de artikelen 91/12, § 2, en 91/13, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 te bepalen dat, wat het Vlaams Parlement betreft, de termijnen worden geschorst tijdens de periode vanaf 11 juli tot en met de vierde maandag van september van het betrokken kalenderjaar. Het verschil in behandeling tussen, enerzijds, belanghebbenden en, anderzijds, het Vlaams Parlement, zou volgens hen niet bestaanbaar zijn met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.11.6. Dat de beroepstermijn loopt vanaf de aanplakking is, volgens de verzoekende partijen, des te minder bestaanbaar met de in het middel vermelde bepalingen wanneer er sprake is van een openbaar onderzoek. Zij zien niet in waarom in het geval van een openbaar onderzoek personen die in het kader van dat onderzoek

moeten worden aangeschreven, geen kennisgeving krijgen van de beslissing. Volgens hen zouden die personen moeten worden gelijkgesteld met instanties die advies geven.

A.11.7. Dat de beroepstermijn aanvangt de dag na de aanplakking is, volgens de verzoekende partijen, des te problematischer in geval van regularisatievergunningen. Zij wijzen erop dat de decreetgever met de bestreden bepalingen beoogde de aanvrager rechtszekerheid te bieden en snel uitsluitel te geven. Volgens hen gaat die verantwoording niet op voor een regularisatieaanvraag, vermits de overtreder de wet heeft geschonden en de rechtsonzekerheid niet te wijten is aan een hypothetische vertraging in de administratieve en jurisdictionele procedures. Zij voegen eraan toe dat inzake regularisaties een zorgvuldige feitenvinding noodzakelijk is, zodat die vergunningsaanvragen niet op dezelfde wijze kunnen worden behandeld als de overige aanvragen.

A.11.8. Wat de valideringsbeslissingen betreft, verwijten de verzoekende partijen de bestreden bepalingen dat de termijn loopt vanaf de datum van opname in het vergunningsregister, en dit ofschoon geen aanplakking is vereist, er geen openbaar onderzoek wordt gevoerd en geen enkele instantie advies verleent. Volgens hen is het kennelijk onredelijk van belanghebbenden te verwachten dat zij permanent het vergunningsregister zouden raadplegen.

A.12. Het tweede middel is gericht tegen de in A.11.1 vermelde bepalingen wegens de schending van de eveneens aldaar vermelde bepalingen. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen dat de termijn waarover belanghebbenden beschikken om een beroep in te stellen bij, enerzijds, de deputatie en, anderzijds, de Raad voor vergunningsbetwistingen, slechts dertig dagen bedraagt, terwijl die termijn voorheen zestig dagen bedroeg. Volgens hen heeft de decreetgever de rechtszekerheid al te zeer laten doorwegen ten koste van de efficiënte rechtsbescherming.

A.13. Het derde middel is gericht tegen de in A.11.1 vermelde bepalingen en is afgeleid uit de schending van de eveneens aldaar vermelde bepalingen. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen dat de termijn waarover belanghebbenden beschikken om een beroep in te stellen bij, enerzijds, de deputatie en, anderzijds, de Raad voor vergunningsbetwistingen, slechts dertig dagen bedraagt en dat die termijn aanvangt op de dag na de aanplakking van de beslissing. De combinatie van de twee elementen zou, volgens hen, ertoe leiden dat voormelde bepalingen om de in het eerste en het tweede middel vermelde redenen zijn geschonden.

A.14.1.1. Volgens de Vlaamse Regering zijn het eerste, het tweede en het derde middel slechts ontvankelijk in zoverre zij tegen de in A.11.1 vermelde bepalingen zijn gericht en zijn die middelen onontvankelijk in zoverre de verzoekende partijen de vernietiging vorderen van het gehele artikel 36.

A.14.1.2. Nog volgens de Vlaamse Regering zijn die middelen onontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting in zoverre ze nalaten uiteen te zetten in welk opzicht de artikelen 22, 160 en 190 van de Grondwet en artikel 9 van het Verdrag van Aarhus zouden zijn geschonden.

A.14.1.3. Tot slot is de Vlaamse Regering van oordeel dat het eerste middel onduidelijk is in zoverre het betrekking heeft op de regeling inzake de regularisatie van een verkavelingsvergunning.

A.14.2.1. Wat de grond van de zaak betreft, zet de Vlaamse Regering uiteen dat het decreet van 27 maart 2009 beoogt de ongelijkheden die bestonden tussen de beroepsmogelijkheden van belanghebbenden weg te werken. Zij verwijst naar het feit dat niet alleen de aanvrager, maar ook de adviserende instanties, de belanghebbende derden en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een administratief beroep kunnen instellen bij de deputatie en dat het beroep bij de Vlaamse Regering werd vervangen door een jurisdictioneel beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen.

A.14.2.2. Nog volgens de Vlaamse Regering worden de strikte termijnen waarin de bestreden bepalingen voorzien, verantwoord door de nood aan een efficiënt en snelwerkend systeem en aan rechtszekerheid binnen een redelijke termijn.

A.14.3. De Vlaamse Regering voert aan dat, wat het administratief beroep bij de deputatie betreft, er geen sprake kan zijn van een schending van de in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-verplichting. Zij wijst erop dat de beroepstermijn wordt verlengd van twintig naar dertig dagen. Wat de aanplakking betreft, gaan de verzoekende partijen, volgens de Vlaamse Regering, eraan voorbij dat de beslissing over de vergunningsaanvraag dient te worden aangeplakt, waardoor belanghebbenden ook kennis kunnen nemen van de inhoud en de draagwijdte van die beslissing. De Vlaamse Regering wijst er ook op dat de burgemeester erover dient te waken dat de aanplakking gebeurt binnen tien dagen te rekenen vanaf de datum van de beslissing.

A.14.4.1. Wat het jurisdictioneel beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen betreft, is er, volgens de Vlaamse Regering, eveneens geen sprake van een schending van artikel 23 van de Grondwet, vermits het decreet van 27 maart 2009 voorziet in een totaal nieuwe regeling. Die partij beklemtoont nogmaals dat het beroep bij die Raad niet het voorheen bestaande beroep bij de Raad van State vervangt, maar in de plaats komt van het administratief beroep bij de Vlaamse Regering. Volgens haar wordt de rechtsbescherming dan ook niet verminderd, maar veeleer vergroot.

A.14.4.2. De Vlaamse Regering zet uiteen dat de decreetgever de procedure voor de Raad voor vergunningsbetwistingen aan strikte termijnen heeft onderworpen met het oog op de rechtszekerheid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt volgens haar dat een snelle beslissing binnen het specifieke vergunningscontentieux beantwoordt aan concrete noden, met name het vermijden van langere verstoring van de grond- en pandenmarkt. Zij is van oordeel dat de beroepstermijn van dertig dagen waarbinnen de zaak bij de Raad voor vergunningsbetwistingen aanhangig moet worden gemaakt, en het feit dat die termijn aanvangt op de dag na de aanplakking, niet onredelijk is.

A.14.4.3. Indien er toch sprake zou zijn van enige achteruitgang op het vlak van rechtsbescherming, dan wordt die, volgens de Vlaamse Regering, gecompenseerd door de vooruitgang die wordt geboekt in termen van rechtszekerheid en behoorlijke rechtsbedeling binnen een redelijke termijn. Die partij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit zou blijken dat de rechtszekerheid en de behoorlijke rechtsbedeling in aanmerking kunnen worden genomen bij de organisatie van beroepsmogelijkheden.

A.14.5. Wat het feit betreft dat belanghebbenden die moeten worden aangeschreven in het kader van een openbaar onderzoek, niet schriftelijk op de hoogte worden gebracht van de afgifte van de vergunning, voert de Vlaamse Regering aan dat artikel 133/45 van het decreet van 18 mei 1999 enkel bepaalt dat een openbaar onderzoek moet worden gehouden, en dat het niet preciseert dat belanghebbenden moeten worden aangeschreven. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk dat de termijn ten aanzien van die personen loopt vanaf de aanplakking, vermits zij door het onderzoek reeds op de hoogte zijn van de vergunningsaanvraag.

A.14.6. Wat de regularisatievergunningen betreft, wijst de Vlaamse Regering erop dat dezelfde procedure geldt als voor de stedenbouwkundige vergunning. Zij verwijst dan ook naar wat ze omtrent die vergunning heeft uiteengezet. Wat de valideringsbeslissingen betreft, zet de Vlaamse Regering uiteen dat luidens artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 een *as-buult*attest verklaart dat handelingen niet of slechts marginaal afwijken van plannen die het voorwerp uitmaken van een stedenbouwkundige vergunning of melding. Gelet op de specifieke aard van het attest is het, volgens de Vlaamse Regering, redelijk verantwoord dat in het kader van de valideringsbeslissing niet wordt voorzien in enige openbaarheidvereiste, zoals de aanplakking, en dat de beroepstermijn aanvangt op het ogenblik van de inschrijving in het vergunningenregister.

A.15.1. Wat de ontvankelijkheid van de middelen betreft, voeren de verzoekende partijen aan dat inzake ruimtelijke ordening het recht op eerbiediging van het privéleven, beschermd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, wel degelijk aan de orde is. Inzake de verkavelingsvergunning wijzen zij erop dat luidens artikel 109 van het decreet van 18 mei 1999 een dergelijke vergunning geldt als stedenbouwkundige vergunning.

A.15.2. De verzoekende partijen zetten vervolgens uiteen dat ongeacht het feit of er sprake is van een achteruitgang, wat volgens hen het geval is, er in ieder geval een discriminatie is. Zij wijzen erop dat de bestreden bepalingen enkel voorzien in een kennisgeving aan de aanvrager en aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, die over dertig dagen beschikken om een beroep in te stellen, terwijl andere personen niet over een identieke termijn van dertig dagen beschikken. Dat zou, volgens hen, enkel het geval zijn indien ze op de dag van de aanplakking er effectief kennis van krijgen.

A.15.3. Wat het openbaar onderzoek betreft, herhalen de verzoekende partijen dat de decreetgever zelf de kennisgeving dient te waarborgen aan de personen die in het kader van dat onderzoek bezwaar hebben ingediend. Zij zijn van oordeel dat van die personen niet kan worden verwacht dat zij zelf moeten uitkijken naar de aanplakking.

A.16.1. In het vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009 de artikelen 39, 143, 144, 145, 146, 160 en 161 van de Grondwet en de artikelen 6, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 schendt, in zoverre die bepaling de Raad voor vergunningsbetwistingen

als administratief rechtscollege opricht en de procedure voor dat rechtscollege uitwerkt. Zij verwijzen naar het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, die van oordeel was dat de decreetgever niet bevoegd was om dat administratief rechtscollege op te richten omdat aan de voorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet was voldaan. Zij voegen hieraan toe dat de artikelen 160 en 161 van de Grondwet zich zouden verzetten tegen de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, vermits die grondwetsbepalingen van latere datum zijn.

A.16.2.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen artikel 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, en niet in zoverre de vernietiging wordt gevorderd van het gehele artikel 36.

A.16.2.2. Nog volgens de Vlaamse Regering is het middel onontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting, in zoverre niet wordt uiteengezet hoe de bestreden bepaling afbreuk zou doen aan artikel 143 van de Grondwet. Die partij voert ook aan dat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan de artikelen 143, 145, 160 en 161 van de Grondwet. Die bepalingen bevatten, volgens haar, ook geen bevoegdheidsverdelende bepalingen.

A.16.2.3. De Vlaamse Regering wijst erop dat het standpunt van de Raad van State in de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepalingen uitvoerig werd weerlegd. Daarbij heeft de decreetgever, volgens die partij, in antwoord op de bezorgdheid van de Raad van State dat de verantwoording voor de oprichting van de Raad voor vergunningsbetwistingen te algemeen was, duidelijk uiteengezet welke de precieze beleidsdoelstellingen zijn van het decreet en waarom die nopen tot de oprichting van de Raad. Zo zou een snelle beslissing binnen het specifieke vergunningscontentieux, volgens die partij, beantwoorden aan concrete noden. De Vlaamse Regering beklemtoont dat de bestreden bepaling er niet toe strekt de rechtsmacht van de Raad van State uit te hollen, maar dat zij in een jurisdictioneel beroep voorziet terwijl er voorheen slechts een administratief beroep was bij de bevoegde Vlaamse minister. Zij wijst erop dat de Raad van State zijn rechtsmacht behoudt, vermits hij als cassatierechter kan optreden ten aanzien van de Raad voor vergunningsbetwistingen.

A.16.3. De Ministerraad wijst erop dat de Raad van State in sommige gevallen de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 strikt toepast, en in andere gevallen er een ruime toepassing aan geeft. De Ministerraad nodigt het Hof dan ook uit om te oordelen of de decreetgever op grond van het voormelde artikel 10 al dan niet bevoegd is om een Raad voor vergunningsbetwistingen op te richten.

A.16.4. De verzoekende partijen voeren aan dat de vraag over de bevoegdheid van elke wetgever de openbare orde aanbelangt. Zij wijzen erop dat de Vlaamse Regering niet antwoordt op het argument dat de artikelen 160 en 161 van de Grondwet de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 uitsluiten.

Wat de zaak nr. 4766 betreft

A.17.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 94 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 13 en 23 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre geen rechtsmiddel zou bestaan tegen meldingsplichtige handelingen. Volgens hen wordt de melding als een volwaardige stedenbouwkundige vergunning beschouwd, wat zou blijken uit de inschrijving in het vergunningenregister, zonder dat er een voorafgaand openbaar onderzoek en er een advies van de GECORO of de milieuraad is. Desondanks is er, volgens hen, geen beroep bij de deputatie of bij de Raad voor de vergunningsbetwistingen voorzien. Ook zou, nog steeds volgens die partijen, de Raad van State niet bevoegd zijn vermits, luidens artikel 176, § 6, van het decreet van 18 mei 1999, de bevoegdheid van de afdeling bestuursrechtspraak beperkt is tot vergunningsbeslissingen vermeld in artikel 133/56, eerste lid, 1°, van hetzelfde decreet die niet kunnen worden bestreden bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, en vermits de melding niet uitgaat van een administratieve overheid. Uit het voorgaande vloeit volgens hen ook voort dat artikel 159 van de Grondwet niet kan worden toegepast. De verzoekende partijen besluiten dat zij zonder redelijke verantwoording worden beroofd van de waarborgen van de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet en dat er ook een duidelijke achteruitgang is ten opzichte van de voorheen bestaande situatie, wat in strijd zou zijn met artikel 23 van de Grondwet.

A.17.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel slechts ontvankelijk is in zoverre het strekt tot de vernietiging van artikel 94 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009.

A.17.2.2. De Vlaamse Regering zet vervolgens uiteen dat zij, aan de hand van de criteria bepaald in artikel 94 van het decreet van 18 mei 1999, de meldingsplichtige handelingen aanwijst. Die partij merkt op dat handelingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren, kunnen worden onderworpen aan de meldingsplicht. Zij erkent dat de stedenbouwkundige melding geen administratieve rechtshandeling uitmaakt en dat de overheid geen bevoegdheid heeft om de melding onontvankelijk te verklaren of te weigeren. Zij beklemtoont dat de melding enkel als stedenbouwkundige vergunning wordt beschouwd voor de toepassing van regelgeving binnen andere beleidsvelden.

A.17.2.3. Volgens de Vlaamse Regering wordt met de invoering van de meldingsplicht, enerzijds, een administratieve vereenvoudiging beoogd en, anderzijds, voorzien in een instrument dat de overheid moet toestaan alsnog over bepaalde informatie te beschikken over niet-vergunningsplichtige handelingen, opdat zij met kennis van zaken kan oordelen in andere aangelegenheden. Die partij is van oordeel dat het verschil tussen meldingsplichtige handelingen en vergunningsplichtige handelingen uit zichzelf het verschil verklaart met betrekking tot de in te winnen adviezen en de rechtsbescherming: in het geval van een meldingsplichtige handeling, wordt er geen administratieve rechtshandeling gesteld, zodat die niet voor de rechter kan worden bestreden. Volgens haar is het onderscheid niet onevenredig, vermits meldingsplichtige handelingen beperkt zijn tot gevallen waarin de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is vanwege het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen, of vanwege de onderworpenheid van de handelingen aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden. Zij wijst er ook op dat in de parlementaire voorbereiding werd beklemtoond dat meldingsplichtige handelingen de stedenbouwkundige voorschriften in acht dienen te nemen en dat bij strijdigheid met die voorschriften wel degelijk een vergunning moet worden gevraagd.

A.17.2.4. De Vlaamse Regering ziet tot slot niet in in welke mate de ontstentenis van een openbaar onderzoek of van een advies van de GECORO of de milieuraad inbreuk zou kunnen maken op het recht op behoorlijke rechtsbedeling.

A.17.3. De verzoekende partijen antwoorden dat het feit dat de gemelde handelingen voor andere beleidsvelden moeten worden beschouwd als vergunde handelingen, aantoont dat het om belangrijke handelingen gaat. Zij wijzen erop dat de Vlaamse Regering hen niet tegenspreekt wanneer ze aanvoeren dat er geen toegang tot een rechter is.

A.17.4. Volgens de Vlaamse Regering begrijpen de verzoekende partijen de regel dat de melding als een stedenbouwkundige vergunning wordt beschouwd voor de toepassing van regelgeving in andere beleidsvelden dan ruimtelijke ordening, verkeerd. Zij zet uiteen dat die regeling enkel inhoudt dat wanneer in het kader van regelgeving binnen andere beleidsvelden, met inbegrip van de regelgeving die is aangenomen vóór het decreet van 27 maart 2009, wordt verwezen naar een stedenbouwkundige vergunning, de melding daarmee wordt gelijkgesteld.

A.18.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 101 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerkende kracht van bestuurshandelingen, in zoverre ingevolge de validering van een *as-built*attest de handelingen betreffende een constructie of een gebouwencomplex vanaf de aanvang van de uitvoering van de werkzaamheden onweerlegbaar worden geacht op planconforme wijze te zijn verricht. De verzoekende partijen zien niet in waarom de decreetgever afwijkt van het algemene verbod van terugwerkende kracht van bestuurshandelingen. Zij wijzen erop dat in de parlementaire voorbereiding hieromtrent geen uitleg wordt gegeven. Volgens hen kan het verkrijgen van een *as-built*attest aanleiding zijn om niet meer te vervolgen, maar niet om aan dat attest terugwerkende kracht te geven. Zij zijn van oordeel dat dit des te problematischer is daar een openbaar onderzoek is uitgesloten en de GECORO geen advies verleent.

A.18.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel slechts ontvankelijk is in zoverre het strekt tot de vernietiging van artikel 101 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009.

A.18.2.2. Volgens de Vlaamse Regering is er geen sprake van terugwerkende kracht, vermits de overheid enkel te kennen geeft dat geen noemenswaardige afwijkingen van vergunde plannen kunnen worden vastgesteld. Voor zover door de erkenning van afwijkingen, die niet noemenswaardig zijn, een recht zou worden toegekend dat tevoren niet bestond, wijst de Vlaamse Regering erop dat, ofschoon administratieve rechtshandelingen op zichzelf geen terugwerkende kracht hebben, de zaken anders liggen wanneer die terugwerkende kracht het gevolg is van een wetskrachtige bepaling. Van een schending van het algemene beginsel van de niet-terugwerkende kracht van bestuurshandelingen is er, voor zover dat beginsel al zou bestaan, volgens de Vlaamse Regering, geen sprake.

A.18.2.3. De Vlaamse Regering voegt hieraan toe dat in geen enkel opzicht afbreuk wordt gedaan aan de rechtszekerheid en dat de afgifte van een *as-builtattest* met voldoende waarborgen is omgeven. Zij beklemtoont dat het attest hoogstens betrekking kan hebben op marginale afwijkingen, dat het moet worden gevalideerd door het college van burgemeester en schepenen en dat het agentschap voor ruimtelijke ordening toezicht uitoefent op de validering. Uit de aard van het *as-builtattest* volgt, volgens de Vlaamse Regering, eveneens dat het niet kennelijk onredelijk is om niet te voorzien in een openbaar onderzoek of in een adviesverplichting.

A.18.3. Volgens de verzoekende partijen behoort het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerkende kracht van bestuurshandelingen wel degelijk tot de grondrechten waarvan het Hof de naleving kan verzekeren in samenhang met artikel 10 van de Grondwet. Zij beweren niet dat het decreet van 27 maart 2009 terugwerkende kracht heeft, maar voeren aan dat de decreetgever hen berooft van de waarborg van de niet-terugwerkende kracht van bestuurshandelingen door te bepalen dat een *as-builtattest* terugwerkende kracht heeft.

A.19.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 94 en 95 en de artikelen 99 tot 105 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, de artikelen 39 en 143 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen schenden in zoverre uit de bestreden bepalingen zou voortvloeien dat voor bepaalde constructies het optreden van een architect niet zou zijn vereist. Wat de melding betreft, is het feit dat de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is, volgens hen, nog geen reden om af te wijken van het verplichte optreden van een architect. Wat het *as-builtattest* betreft, wijzen zij erop dat plannen die opgemaakt worden door een architect kunnen worden vervangen door een document dat wordt opgemaakt door een persoon die geen architect is.

A.19.2.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel slechts ontvankelijk in zoverre het strekt tot de vernietiging van de artikelen 94 en 95 en de artikelen 99 tot 105 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009. Bovendien is het middel, volgens die partij, onontvankelijk bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting.

A.19.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat het middel feitelijke grondslag mist, vermits de bestreden bepalingen geenszins de toegang tot het beroep van architect regelen. Die partij erkent dat bepaalde activiteiten worden geregeld, doch het feit dat de geregelde activiteiten soms beroepsmatig worden verricht, kan bezwaarlijk tot gevolg hebben dat vestigingsvoorwaarden worden bepaald. Zij besluit dat er geen sprake is van enige regeling van het beroep van architect, aangezien de bestreden bepalingen zich er enkel toe beperken, wat het optreden van een architect betreft, voor te schrijven wanneer dat optreden niet is vereist, namelijk wanneer er enkel een meldingsplicht bestaat of wanneer er een *as-builtattest* wordt afgeleverd. Zij wijst erop dat de bestreden bepalingen aldus toepassing maken van een in artikel 4 van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect bepaalde mogelijkheid om het optreden van een architect niet op te leggen.

A.19.3. De Vlaamse Regering stelt in haar memorie van wederantwoord vast dat de Ministerraad in zijn memorie met betrekking tot dat middel geen opmerkingen maakt, zodat die partij volgens haar van oordeel is dat het middel de federale overheid niet aanbelangt.

A.20.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/28, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en het voorzichtigheidsbeginsel, in zoverre een aanvraag tot wijziging van een verkavelingsvergunning niet aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen, terwijl een stedenbouwkundige vergunning die afwijkt van een verkavelingsvergunning wel aan een openbaar onderzoek wordt onderworpen. Zij vrezen dat de bestreden bepaling zal worden aangewend om het verplicht openbaar onderzoek waarin de artikelen 107 en 125 van het decreet van 18 mei 1999 voorzien, te omzeilen en om erfdiensbaarheden teniet te doen. Zij wijzen er ook op dat

de bestreden bepaling afbreuk doet aan artikel 9, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, vermits de adviesbevoegdheid van de GECORO niet van toepassing is voor aanvragen tot wijziging van een verkavelingsvergunning.

A.20.2.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel slechts ontvankelijk in zoverre het strekt tot de vernietiging van artikel 133/28, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, en inzonderheid van de woorden « met dien verstande dat de aanvraag nimmer aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen ». Bovendien is het middel, volgens die partij, onontvankelijk in zoverre het de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet en van het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel vermits niet wordt uiteengezet hoe die bepaling en die beginselen worden geschonden.

A.20.2.2.1. De Vlaamse Regering zet uiteen dat het oude artikel 132 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde dat voor een wijziging van een verkavelingsvergunning de procedure voor het verkrijgen van de vergunning van toepassing was. Zij vervolgt dat dat nog steeds het geval is, maar dat geen nieuw openbaar onderzoek moet worden gevoerd.

A.20.2.2.2. Nog volgens de Vlaamse Regering is het onderscheid tussen de procedure voor de afgifte van een afwijkende vergunning en de wijziging van een reeds afgegeven verkavelingsvergunning redelijk verantwoord aangezien in het kader van de procedure voor de afgifte van een vergunning die een afwijking inhoudt ten opzichte van de stedenbouwkundige of verkavelingsvoorschriften, niet is voorzien in het ter kennis brengen van de aanvraag aan de overige betrokken eigenaars. Zij voegt hieraan toe dat de wijzigingen slechts beperkt kunnen zijn en dat de beslissing om de wijziging van de verkavelingsvergunning al dan niet toe te staan wordt geformaliseerd in een administratieve rechtshandeling die door belanghebbenden kan worden aangevochten. De Vlaamse Regering besluit dat het verschil in behandeling niet kennelijk onredelijk is en dat er geen sprake is van een aanzienlijke vermindering van het voorheen geboden beschermingsniveau.

A.20.3. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de bestreden bepaling hen berooft van de waarborg van het zorgvuldigheids- en het voorzichtigheidsbeginsel door een openbaar onderzoek radicaal uit te sluiten. Het feit dat de overheid een administratieve rechtshandeling neemt die kan worden aangevochten is volgens hen niet pertinent. Er anders over oordelen zou, volgens hen, ertoe leiden dat alle adviesverplichtingen en openbare onderzoeken zinloos worden.

A.20.4. In haar memorie van wederantwoord stelt de Vlaamse Regering vast dat de verzoekende partijen nog steeds niet aangeven in welke mate de bestreden bepaling niet bestaanbaar zou zijn met artikel 22 van de Grondwet en met het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.21.1. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre de indieners van een beroep bij de deputatie op straffe van onontvankelijkheid een bewijs dienen te bezorgen dat aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen een afschrift van het beroepschrift werd bezorgd en dat de dossiervergoeding werd betaald. Volgens die partijen ontstaat er aldus een verschil in behandeling dat niet redelijk is verantwoord tussen, enerzijds, de procedure voor de deputatie en, anderzijds, de procedure voor de Raad voor vergunningsbetwistingen. Zij wijzen erop dat die vormvereisten bovendien praktisch moeilijk te realiseren zijn, vermits bij het verzoekschrift aan de deputatie, dat nog niet is verzonden, een bewijs dient te worden gevoegd dat een kopie van dat verzoekschrift aangetekend werd verzonden naar de aanvrager en naar het college. Wat het bewijs van de betaling van de dossiervergoeding betreft, wijzen zij erop dat dat bewijs pas kan worden geleverd als de overschrijving reeds is uitgevoerd en daadwerkelijk is gebeekt.

A.21.2.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel slechts ontvankelijk in zoverre het strekt tot de vernietiging van artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009. Bovendien is het middel, volgens die partij, niet ontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting in zoverre het de schending aanvoert van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter.

A.21.2.2. Wat de grond van de zaak betreft, verwijst de Vlaamse Regering allereerst naar de rechtspraak van het Hof, waaruit zou blijken dat een verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels slechts een discriminatie zou inhouden indien een onevenredige beperking van de rechten van de betrokken personen eruit zou voortvloeien. Volgens de Vlaamse Regering zijn te dezen de procedures fundamenteel verschillend, vermits het, enerzijds, om een administratief beroep en, anderzijds, om een jurisdictioneel beroep gaat, en is er geen sprake van een onevenredige beperking van de rechten van de betrokken personen.

A.21.2.3. Er kan, volgens de Vlaamse Regering, ook geen sprake zijn van een aanzienlijke vermindering van het door de voorheen toepasselijk zijnde regeling geboden niveau van bescherming van het leefmilieu, vermits krachtens de oude artikelen 117, § 2, en 119 van het decreet van 18 mei 1999 de indiener van een beroep, op straffe van onontvankelijkheid, een kopie van het beroepschrift naar het college diende te sturen en bij het beroepschrift een bewijs van betaling van de dossiervergoeding diende te voegen. In zoverre de bestreden bepalingen die regeling overnemen, is het middel, volgens die partij, laattijdig. Het feit dat de nieuwe regeling bepaalt dat het bewijs van de aangetekende verzending van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen bij het beroepschrift zelf dient te worden gevoegd, kan, volgens de Vlaamse Regering, niet als onredelijk worden beschouwd, vermits die regeling de overheid die over het administratief beroep moet oordelen toelaat om de ontvankelijkheid van het beroep na te gaan.

A.21.3.1. Wat de laattijdigheid van het middel betreft, verwijzen de verzoekende partijen naar wat ze in A.2.2 hebben aangevoerd.

A.21.3.2. Wat het recht op toegang tot de rechter betreft, zetten de verzoekende partijen uiteen dat om die toegang te kunnen genieten, een partij de voorafgaande beroepen goed moeten kunnen doorlopen, wat niet het geval is wanneer die procedures één of meer hakbijprocedures bevatten die kennelijk onredelijk zijn. Ter illustratie hiervan verwijzen zij naar wat verzoeker Vande Castele is overkomen.

A.21.4. De Vlaamse Regering antwoordt dat de verzoekende partijen in hun memorie van antwoord voor het eerst uiteenzetten in welk opzicht zij menen dat de bestreden bepaling artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en het recht op toegang tot de rechter schendt. Daargelaten de vraag of dit nog wel op ontvankelijke wijze voor het eerst kan gebeuren in de memorie van antwoord, wijst de Vlaamse Regering erop dat de verzoekende partijen zich gegriefd achten door vormvoorschriften die enkel en alleen betrekking hebben op de administratieve beroepsprocedure, niet op een jurisdictioneel beroep.

A.22.1. In een zesde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/28, § 1, artikel 133/48, § 2, eerste lid, en § 4, artikel 133/71, § 2, en artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, en artikel 104 van het decreet van 27 maart 2009 niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, in zoverre door de opheffing van het decreet van 22 oktober 1996 en van de artikelen 100, 107, 109 en 114 van het decreet van 18 mei 1999, de rechtsbescherming wordt afgebouwd. Volgens de verzoekende partijen wordt die rechtsbescherming afgebouwd doordat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest niet kunnen worden betwist, doordat de beroepstermijn wordt verkort tot dertig dagen en doordat de aanplakkingsverplichting wordt beperkt tot dertig dagen. Volgens die partijen gaat die achteruitgang van procedurele waarborgen des te minder op omdat zij ook geldt voor regularisatie- en valideringsbeslissingen, terwijl dergelijke dossiers meer tijd en meer zorg vergen. Bovendien ontstaat er, volgens hen, een verschil in behandeling dat niet redelijk is verantwoord, gelet op het feit dat luidens artikel 75 van het decreet van 27 maart 2009 er nog beslissingen zijn die worden bekendgemaakt volgens de regels die golden vóór de inwerkingtreding van het decreet.

A.22.2. Volgens de Vlaamse Regering valt dat middel samen met het eerste tot en met het derde middel in de zaak nr. 4765.

A.22.3. De verzoekende partijen maken hierbij voorbehoud. Volgens hen hebben zij dat middel op afzonderlijke wijze verwoord en ontwikkeld.

A.23.1.1. In een zevende middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 116 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, in zoverre een regularisatievergunning wordt uitgereikt volgens de gebruikelijke

vergunningsprocedure, met inbegrip van het beroep bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. Zij zijn van oordeel dat de termijn van dertig dagen om die beroepen in te stellen niet haalbaar is voor de GECORO en de milieuraad, vermits die instanties niet permanent zitting houden en ze tijdens de vakantie niet vergaderen.

A.23.1.2. Volgens de verzoekende partijen is er sprake van een gelijke behandeling van ongelijke gevallen. Zij voeren aan dat de verantwoording van die verkorte termijnen - de rechtszekerheid van de aanvrager - niet opgaat voor regularisatieaanvragen, vermits de onzekerheid die de aanvrager treft, te wijten is aan zijn eigen gedrag.

A.23.1.3. De verzoekende partijen wijzen erop dat de overheid meer tijd en zorg zal moeten besteden aan de regularisatieaanvraag. Volgens hen zijn de krappe beroepstermijnen eveneens niet verantwoord ten aanzien van derden die, in geval van overtredingen, een aanvullend onderzoek over de feiten moeten kunnen voeren. Dat die termijnen bovendien lopen vanaf de aanplakking is, volgens hen, problematisch vermits de werken in geval van een regularisatievergunning al zijn aangevangen.

A.23.1.4. De verzoekende partijen voeren eveneens een schending aan van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie doordat artikel 116 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, een regularisatievergunning toelaat in de gevallen bepaald in artikel 158, § 1, 1°, 2°, en 3°, van het decreet van 18 mei 1999, terwijl voor die gevallen geen minnelijke schikking mogelijk is.

A.23.2.1. De Vlaamse Regering verwijt de verzoekende partijen niet te hebben gepreciseerd wat met het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt bedoeld.

A.23.2.2. De voorzichtigheids- en de zorgvuldigheidsplicht zijn, volgens de verzoekende partijen, onlosmakelijk verbonden met de positieve verplichtingen die de artikelen 22 en 23 van de Grondwet en de overeenstemmende verdragsbepalingen voorschrijven.

A.23.3.1. Volgens de Vlaamse Regering valt dat middel samen met het eerste tot en met het derde middel in de zaak nr. 4765.

A.23.3.2. De verzoekende partijen maken hierbij voorbehoud. Volgens hen hebben zij dat middel op afzonderlijke wijze verwoord en ontwikkeld.

A.24.1.1. In een achtste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 158, § 2, eerste lid, en § 3, en 158/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 58 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 14 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre luidens de bestreden bepalingen een overtreder en de stedenbouwkundige inspecteur, mits de toestemming van de procureur des Konings, een minnelijke schikking kunnen sluiten, waardoor de strafvordering en de herstellvordering vervallen. De verzoekende partijen wijzen erop dat personen die zich burgerlijke partij hebben gesteld en belanghebbenden niet worden betrokken bij de totstandkoming van de minnelijke schikking en bij de eventuele bemiddeling die eraan voorafgaat. Volgens hen gaat dat des te minder op omdat die actoren ook procesbekwame verenigingen kunnen zijn die als statutair oogmerk het behoud van een goede ruimtelijke ordening en van het leefmilieu hebben. Zij zijn van oordeel dat, indien de decreetgever een proces beoogt te vermijden of af te sluiten door een minnelijke schikking, belanghebbende derden en personen die zich burgerlijke partij hebben gesteld in de procedure moeten worden betrokken.

A.24.1.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft, verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 maart 2009 in de zaak *Gorou t. Griekenland*. Volgens hen vloeit uit dat arrest voort dat een burgerlijke partij die het openbaar ministerie verzoekt om een cassatieberoep in te stellen, ervan uit kan gaan dat die procedure haar ook ten goede komt. Zij zijn van oordeel dat de uitsluiting van belanghebbende derden en van burgerlijke partijen bij het tot stand komen van de minnelijke schikking, niet bestaanbaar is met de voormelde internationale verdragsbepalingen.

A.24.2.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel slechts ontvankelijk in zoverre het strekt tot de vernietiging van de artikelen 158, § 2, eerste lid, en § 3, en 158/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 58 van het decreet van 27 maart 2009.

A.24.2.2. De Vlaamse Regering voert vervolgens aan dat niet redelijk kan worden beweerd dat in het kader van de minnelijke schikking de overtreder en de burgerlijke partij of de belanghebbende gelijk zijn. Zij wijst erop dat de straf- en de herstelvordering publieke vorderingen zijn, die worden ingesteld en uitgeoefend in het kader van het algemeen ruimtelijk belang, terwijl de burgerlijke partij herstel beoogt te verkrijgen van de schade die zij heeft geleden ten gevolge van het misdrijf. Zij verwijst naar het arrest nr. 135/2009 van 1 september 2009, waarin het Hof het wezenlijke verschil tussen de burgerlijke partij en de stedenbouwkundige inspecteur of het openbaar ministerie zou hebben erkend. Zij voegt eraan toe dat de bestreden regeling niet fundamenteel verschilt van die welke is bepaald in artikel 216bis van het Wetboek van strafvordering. Volledigheidshalve voegt de Vlaamse Regering hieraan toe dat de burgerlijke vordering onaangetast blijft door de minnelijke schikking. Zij besluit dat de bestreden regeling dan ook niet kennelijk onredelijk kan zijn voor de burgerlijke partij of de belanghebbende.

A.24.3. De Ministerraad beklemtoont dat de minnelijke schikking uitsluitend is ingegeven door motieven van algemeen belang, in zoverre de stedenbouwkundige inspecteur enkel rekening houdt met de verenigbaarheid van het stedenbouwmisdrijf met de goede ruimtelijke ordening, of met de regularisatiemogelijkheden. Volgens die partij vermocht de decreetgever dan ook de actoren bij de minnelijke schikking te beperken tot de overtreder en de inspecteur, zonder te voorzien in een optreden van een derde-benadeelde, vermits die uitsluitend het privébelang nastreeft. Het feit dat de procureur des Konings voorafgaandelijk zijn toestemming dient te geven houdt, volgens de Ministerraad, een waarborg in dat het misdrijf geen onrechtmatige aantasting inhoudt van de rechten van derden. Ook de Ministerraad wijst erop dat een derde-benadeelde die meent dat een stedenbouwmisdrijf zijn privébelangen aantast, een burgerlijke vordering kan instellen.

A.24.4. De verzoekende partijen verwijzen naar een dossier waarin verzoeker Vande Castele is betrokken en dat volgens hen aantoont dat het kennelijk onredelijk is dat een minnelijke schikking tot stand kan komen zonder dat de benadeelden inspraak hebben of worden geraadpleegd. Zij wijzen erop dat het risico van het verval van de strafvordering voor de burgerlijke partij des te meer onredelijk is, gelet op het feit dat zij na de minnelijke schikking een nieuwe procedure zal moeten opstarten.

A.24.5. De Vlaamse Regering beklemtoont in haar memorie van wederantwoord dat het niet aan de rechtsonderhorige toekomt om zich in te laten met de opportuniteit van publiekrechtelijke vorderingen. Volgens die partij verliezen de verzoekende partijen uit het oog dat de bestreden bepalingen geen afbreuk doen aan de rechten van het slachtoffer van een stedenbouwmisdrijf, vermits dat slachtoffer het herstel van de burgerrechtelijke gevolgen van het misdrijf nog steeds zal kunnen vorderen, hetzij door zich burgerlijke partij te stellen, hetzij door voor de burgerlijke rechter het herstel van de door het misdrijf toegebrachte schade te vorderen.

A.25.1. In een negende middel wijzen de verzoekende partijen erop dat de afdeling wetgeving van de Raad van State met betrekking tot de artikelen 133/56 tot 133/86 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, heeft geoordeeld dat die bepalingen, die de Raad voor vergunningsbetwistingen inrichten, niet bestaanbaar zijn met de bevoegdheidverdelende regels. Zij schikken zich naar de wijsheid van het Hof wat betreft de ambtshalve op te werpen middelen die ontleend zouden zijn aan de mogelijke schending van de bevoegdheidverdelende regels.

A.25.2. Volgens de Vlaamse Regering en de Ministerraad valt dat middel samen met het vierde middel in de zaak nr. 4765.

Wat de zaak nr. 4799 betreft

A.26.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 36 en 40 van het decreet van 27 maart 2009.

A.26.2. Volgens de Vlaamse Regering is het verzoekschrift slechts ontvankelijk in zoverre de vernietiging wordt gevorderd van de artikelen 114, § 2, 133/50, § 4, tweede lid, eerste zin, en 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij het voormelde artikel 36, en van artikel 135/1, §§ 1 en 2, van het decreet van 18 mei

1999, ingevoegd bij het voormelde artikel 40. Voor het overige is het beroep volgens de Vlaamse Regering onontvankelijk bij gebrek aan grieven.

A.27.1.1. In het eerste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 114 en 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, de artikelen 39, 143, 144, 145 en 161 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen schenden, in zoverre een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen tenietdoet.

A.27.1.2. Zij zijn van mening dat de decreetgever niet vermag de overheid aan te wijzen die bij wege van verkavelingsvergunning wijzigingen mag aanbrengen in erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen. Een dergelijke aanwijzing is volgens hen een taak van de federale wetgever. Zij verwijten de bestreden bepaling eveneens de overheid te vrijwaren van schadeloosstelling, vermits luidens die bepaling het recht op schadeloosstelling enkel ten laste van de aanvrager kan worden uitgeoefend, en het recht tot herstel te beperken tot financiële schadeloosstelling. Volgens hen is een dergelijke regeling een aan de federale overheid voorbehouden aangelegenheid.

A.27.1.3. De verzoekende partijen voeren eveneens aan dat de bestreden bepalingen tot gevolg hebben dat een administratief rechtscollege, de Raad voor vergunningsbetwistingen, uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen in de zin van artikel 144 van de Grondwet, in zoverre de Raad oordeelt over de betwistingen over het tenietdoen van erfdiensbaarheden of van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen. Volgens hen miskent de decreetgever door een dergelijke burgerlijke vordering aan de Raad voor vergunningsbetwistingen toe te vertrouwen artikel 161 van de Grondwet, vermits enkel een federale wet een administratief rechtscollege zou vermogen op te richten, en de bevoegdheid van de rechterlijke macht, vermits een administratief rechtscollege uitspraak zal doen over burgerlijke rechten.

A.27.1.4. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat de regeling inzake erfdiensbaarheden en aansprakelijkheid niet noodzakelijk is voor het beleid inzake ruimtelijke ordening.

A.27.2.1.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het onderdeel onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen artikel 114 van het decreet van 18 mei 1999, vermits die bepaling het oude artikel 133, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, vóór de wijziging ervan bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 1999, overneemt.

A.27.2.1.2. De verzoekende partijen antwoorden dat hier geen sprake is van een loutere bekrachtiging van een door de Regering uitgevoerde coördinatie maar dat de decreetgever te dezen zelf een wetskrachtige norm heeft aangenomen.

A.27.2.2.1. De Vlaamse Regering voert eveneens aan dat het middel onontvankelijk is in zoverre het Hof niet rechtstreeks vermag te toetsen aan de artikelen 143, 144, 145 en 161 van de Grondwet. Die bepalingen bevatten, volgens die partij, geen bevoegdheidsverdelende regels en behoren niet tot titel II van de Grondwet.

A.27.2.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat de artikelen 144, 145 en 161 van de Grondwet waarborgen dat enkel de federale wetgever rechtscolleges kan instellen en dat de federale wet geschillen over burgerlijke rechten en verplichtingen enkel aan de rechtscolleges van de rechterlijke macht kan toevertrouwen. In zoverre ze niet de schending hebben aangevoerd van de artikelen 144 en 145, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11, van de Grondwet, gaat het volgens die partijen om een schrijffout. In ieder geval dient het Hof, volgens die partijen, de schending van een grondrecht, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, ambtshalve op te werpen, vermits die aangelegenheid de openbare orde aanbelangt.

A.27.3.1.1. Wat de grond van de zaak betreft, voert de Vlaamse Regering aan dat de decreetgever heeft voorzien in een regeling voor de verhouding tussen een verkavelingsvergunning en de voorheen bestaande erfdiensbaarheden of bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik, zonder de regels inzake de erfdiensbaarheden en de overeenkomsten met betrekking tot het grondgebruik als zodanig te wijzigen. Die partij erkent dat de bestreden regeling een beperking van het eigendomsrecht inhoudt, maar zij benadrukt dat dat enkel gebeurt ter verwezenlijking van de ruimtelijke ordening. Zij wijst erop dat het Hof heeft aanvaard dat de decreetgever beperkingen mag stellen aan het eigendomsrecht.

A.27.3.1.2. De Vlaamse Regering ontkent dat uit artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 kan worden afgeleid dat het recht van schadeloosstelling zou worden beperkt tot een financiële schadeloosstelling en dat een herstel *in natura* wordt uitgesloten. Zij voegt hieraan toe dat die bepaling ook niet afwijkt van de gemeenschappelijke regels inzake de overheidsaansprakelijkheid.

A.27.3.1.3. Wat de bevoegdheid van de Raad voor vergunningsbetwistingen betreft, zet de Vlaamse Regering allereerst uiteen waarom de decreetgever wel degelijk bevoegd zou zijn om dat administratief rechtscollege op te richten. In zoverre de verzoekende partijen de bestreden bepalingen verwijten dat de Raad voor vergunningsbetwistingen bevoegd is inzake burgerlijke rechten en verplichtingen, wijst de Vlaamse Regering erop dat de Raad enkel uitspraak doet over administratieve rechtshandelingen, te dezen een verkavelingsvergunning.

A.27.3.1.4. In zoverre de verzoekende partijen de noodzakelijkheid van de regeling inzake erfdiensbaarheden en aansprakelijkheid betwisten, wijst de Vlaamse Regering erop dat het bestreden artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 zijn grondslag vindt in artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en dat geen beroep hoeft te worden gedaan op de impliciete bevoegdheden bepaald in artikel 10 van diezelfde wet.

A.27.3.2.1. De verzoekende partijen antwoorden dat artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 uitdrukkelijk bepaalt dat het afwijkt van hetgeen is bepaald in paragraaf 1 van dat artikel, met name dat verkavelingsvergunningen worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed verleende burgerlijke rechten. Zij leidt hieruit af dat de bestreden regeling wel degelijk betrekking heeft op burgerlijke rechten en erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen tenietdoet.

A.27.3.2.2. Volgens de verzoekende partijen kan de bestreden bepaling maar zinvol worden gelezen indien wordt aangenomen dat het recht op schadeloosstelling enkel door de aanvrager verschuldigd is en dat herstel *in natura* niet mogelijk is. Een herstel *in natura* zou, volgens hen, de vorm aannemen van een vernietiging van de verkavelingsvergunning.

A.27.3.2.3. Wat de bevoegdheid van de Raad voor vergunningsbetwistingen betreft, zijn de verzoekende partijen van oordeel dat, wanneer die Raad uitspraak doet over een verkavelingsvergunning die erfdiensbaarheden en bij overeenkomst bepaalde verplichtingen tenietdoet, hij wel degelijk uitspraak doet over burgerlijke rechten in de zin van artikel 144 van de Grondwet.

A.27.3.3.1. Volgens de Vlaamse Regering kan niet in het algemeen worden uitgesloten dat, nadat de verkavelingsvergunning wordt afgegeven en wordt uitgevoerd, de aanvrager in overleg treedt met de begunstigde van een erfdiensbaarheid of een contractuele verplichting die door die vergunning wordt tenietgedaan, om een nieuwe erfdiensbaarheid of contractuele verplichting te doen ontstaan. In de gevallen waarin dat materieel onmogelijk zou zijn en enkel een financiële schadeloosstelling overblijft, wordt, volgens de Vlaamse Regering, evenmin afgeweken van het gemeenschappelijke aansprakelijkheidsrecht. Zij wijst erop dat, overeenkomstig dat recht, de uitvoering *in natura* enkel voorrang heeft op de financiële schadeloosstelling voor zover dat materieel mogelijk is.

A.27.3.3.2. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat het onderdeel aldus moet worden gelezen dat het de schending aanvoert van de artikelen 144 en 145, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11, van de Grondwet, is de Vlaamse Regering van oordeel dat noch uit de formulering van het middel, noch uit de uiteenzetting ervan, in enig opzicht blijkt hoe het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou zijn geschonden. Volgens de Vlaamse Regering gaat het dan ook om een nieuw middel, dat laattijdig is.

A.28.1. In het tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie doordat de begunstigde van door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen, die luidens artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 tenietgaan door de verkavelingsvergunning waarmee ze niet bestaanbaar zijn, op de hoogte worden gebracht van de vergunningsaanvraag en van de vergunning en doordat geen openbaar onderzoek wordt ingericht. Hierdoor kan die begunstigde, volgens hen, de procedurele waarborgen die het decreet van 18 mei 1999 biedt, zoals het beroep of de tussenkomst bij de deputatie, niet effectief uitoefenen. Zij wijzen erop dat, luidens artikel 133/72, § 1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, de griffier van de Raad voor vergunningsbetwistingen een afschrift van een verzoekschrift bij die Raad dient over te maken aan belanghebbenden bij de zaak, voor zover zij kunnen worden bepaald. Volgens hen valt dan ook niet in te zien waarom geen afschrift van de verkavelingsaanvraag en van de beslissing ter kennis moet worden gebracht van

belanghebbenden die begunstigden zijn van een erfdiensbaarheid of een bij overeenkomst vastgestelde verplichting.

A.28.2.1.1. Volgens de Vlaamse Regering is het tweede onderdeel gericht tegen de artikelen 114, § 2, en 133/56 van het decreet van 18 mei 1999. De Vlaamse Regering voert aan dat het onderdeel slechts ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen artikel 133/50, § 4, tweede lid, eerste zin, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009. Voor het overige is het onderdeel, volgens die partij, onontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting.

A.28.2.1.2. Nog volgens die partij is het onderdeel onontvankelijk bij gebrek aan belang omdat het niet is gericht tegen een verschil in behandeling dat voortvloeit uit een bepaling van het bestreden decreet, maar hoogstens tegen een verschil in behandeling dat voortvloeit uit een leemte.

A.28.2.2. De verzoekende partijen erkennen dat de bestreden bepalingen de artikelen 114, § 2, 133/50, § 4, tweede lid, en 133/56 van het decreet van 18 mei 1999 zijn. Zij voeren aan dat de vernietiging van artikel 133/50, § 4, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, in zoverre het beroep niet gelijktijdig wordt bezorgd aan de begunstigde, de rechter en het bestuur zou verplichten een einde te maken aan de door het Hof vastgestelde ongrondwettigheid, die is uitgedrukt in voldoende precieze en volledige bewoordingen. Volgens hen gaat de exceptie niet op wat artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 betreft. Zij voegen hieraan toe dat de vernietiging van die bepaling voor de begunstigden van erfdiensbaarheden een nadeel opheft, namelijk het ambtshalve tenietdoen van erfdiensbaarheden en de beperking van de schadeloosstelling.

A.28.3.1. Volgens de Vlaamse Regering mist het onderdeel feitelijke grondslag in zoverre de verzoekende partijen ervan uitgaan dat de begunstigde van een erfdiensbaarheid of van een verplichting met betrekking tot het grondgebruik niet in kennis zou moeten worden gesteld van de aanvraag van een verkavelingsvergunning. Die partijen gaan, nog steeds volgens de Vlaamse Regering, voorbij aan artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, dat bepaalt dat wanneer een verkavelingsaanvraag vermeldt dat de inhoud ervan strijdig is met een erfdiensbaarheid of met een bij overeenkomst bepaalde verplichting, de begunstigden door het gemeentebestuur in kennis worden gesteld van de aanvraag. Voor het overige is de Vlaamse Regering van oordeel dat de aanvrager van een verkavelingsvergunning en de begunstigde van erfdiensbaarheden en bij overeenkomst bepaalde verplichtingen, niet vergelijkbaar zijn. Ook kunnen de procedureregels in het kader van een administratief beroep, volgens die partij, niet dienstig worden vergeleken met de procedureregels in een juridictioneel beroep.

A.28.3.2. De Vlaamse Regering is van oordeel dat uit het geheel van de waarborgen die de administratieve en de juridictionele beroepsprocedure bieden, voortvloeit dat er geen sprake kan zijn van een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Zij wijst erop dat over de verkavelingsvergunning in voorkomend geval een openbaar onderzoek zal moeten worden gevoerd en dat een individuele kennisgeving is voorzien van de verkavelingsaanvraag aan de begunstigden van erfdiensbaarheden en van bij overeenkomst bepaalde verplichtingen en aan de eigenaars van de aanpalende percelen. Zij voegt hieraan toe dat de beslissing waarbij een vergunning wordt verleend, moet worden aangeplakt, dat tegen de beslissing waarbij een vergunning wordt verleend een beroep openstaat bij de deputatie en dat tegen haar beslissing een beroep mogelijk is bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. Ook zal, volgens de Vlaamse Regering, de griffier van de Raad voor vergunningsbetwistingen de begunstigde van een erfdiensbaarheid of van een bij overeenkomst bepaalde verplichting die wordt tenietgedaan door een verkavelingsvergunning in kennis brengen van een afschrift van een verzoekschrift bij die Raad, vermits die begunstigden door de griffier kunnen worden bepaald.

A.28.4.1. De verzoekende partijen antwoorden dat het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 de ongrondwettigheid niet ongedaan kan maken, vermits het decreet zelf een dergelijke essentiële waarborg dient te bepalen en dat ook doet in andere gevallen. Zij herhalen dat het decreet het openbaar onderzoek verbiedt in het geval van een wijziging van een verkavelingsvergunning.

A.28.4.2. Volgens de verzoekende partijen zijn, gelet op de algemene rechtsbeginselen van de zorgvuldigheid, het vertrouwen en de naleving van de verworven rechten, de situaties van de aanvrager van een verkavelingsvergunning en van een begunstigde van erfdiensbaarheden of van een bij overeenkomst bepaalde verplichtingen, wel degelijk vergelijkbaar wat betreft de openbaarheid van bestuur, de betrokkenheid bij de besluitvorming en de kennisgeving van beslissingen.

A.28.4.3. De verzoekende partijen voeren aan dat de door de Vlaamse Regering aangevoerde procedurele waarborgen niet ter zake doen. De vraag is, volgens hen, waarom de begunstigden van een erfdiensbaarheid of van een bij overeenkomst bepaalde verplichting niet in kennis worden gesteld van de verkavelingsaanvraag en van de beslissing in eerste aanleg.

A.28.5. De Vlaamse Regering antwoordt dat in zoverre de verzoekende partijen in hun memorie van antwoord een schending van het wettigheidsbeginsel zouden aanvoeren, de grief laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is. Die grief is, zo vervolgt de Vlaamse Regering, in ieder geval ongegrond, aangezien de regeling van het openbaar onderzoek in stedenbouwkundige aangelegenheden geen door de Grondwetgever aan de decreetgever voorbehouden bevoegdheid betreft.

A.29.1. In het derde onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 7 maart 2009, niet bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in zoverre die bepaling het recht op schadeloosstelling zou beperken door het herstel *in natura* uit te sluiten en door enkel de aanvrager aansprakelijk te stellen voor de schade geleden door de begunstigden van een erfdiensbaarheid of van een bij overeenkomst bepaalde verplichting. Aldus zou, volgens die partijen, een verschil in behandeling ontstaan met de slachtoffers die worden beschermd door artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, vermits zij herstel *in natura* kunnen genieten door alle verantwoordelijken.

A.29.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het onderdeel enkel ontvankelijk zou zijn in zoverre het is gericht tegen artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 7 maart 2009.

A.29.2.2. Voor het overige herhaalt de Vlaamse Regering dat de decreetgever geenszins beoogt af te wijken van het gemene buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht en van de gemeenrechtelijke regels inzake overheidsaansprakelijkheid. Zij wijst er ook op dat de enige erfdiensbaarheden en bij overeenkomst bepaalde verplichtingen die tenietgaan, diegene zijn die onverenigbaar zijn met de verkavelingsvergunning.

A.29.3. De verzoekende partijen herhalen op hun beurt dat de bestreden bepaling maar zinvol kan worden gelezen indien wordt aangenomen dat de schadeloosstelling enkel door de aanvrager verschuldigd is en dat herstel *in natura* niet mogelijk is.

A.30.1.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 109, § 1, 113 en 135/1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij de artikelen 36 en 40 van het decreet van 7 maart 2009, niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.30.1.2. Volgens de Vlaamse Regering is het middel enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het voormelde artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999. Voor het overige is het middel, volgens die partij, onontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting.

A.30.1.3. De verzoekende partijen antwoorden dat het middel samen met het vierde en het vijfde middel in de zaak nr. 4764 dient te worden onderzocht.

A.30.2.1. De verzoekende partijen voeren aan dat het voormelde artikel 135/1 aan het stedenbouwkundig attest een onaantastbaar karakter geeft. Volgens hen is dit des te minder aanvaardbaar ten aanzien van de begunstigde van een erfdiensbaarheid of van een bij overeenkomst vastgestelde verplichting, vermits die begunstigde geen enkel inzicht of inspraak heeft bij het tenietdoen van die erfdiensbaarheid of verplichting. Zij wijzen erop dat artikel 133/28 van het decreet van 18 mei 1999 in geval van wijziging van een verkavelingsvergunning wel in een beperkte kennisgeving voorziet aan mede-eigenaars, maar niet aan de voormelde begunstigden, die immers geen mede-eigenaars zijn.

A.30.2.2. Volgens de Vlaamse Regering geven de verzoekende partijen aan het stedenbouwkundig attest een draagwijdte die het niet heeft. Uit artikel 135/1, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 blijkt, volgens die partij, immers dat met de afgifte van het stedenbouwkundige attest geen vergunning wordt verleend. Zij voegt hieraan toe dat het attest niet onaantastbaar is, vermits de bevindingen van een dergelijk attest enkel in de gevallen bepaald in artikel 135/1, § 2, van het decreet van 18 maart 1999 niet meer kunnen worden gewijzigd of tegengesproken en vermits het attest slechts gedurende twee jaar geldig blijft (artikel 135/1, § 3, van het voormelde decreet). Nog volgens de Vlaamse Regering wordt bij de afgifte van het stedenbouwkundig attest onderzocht of een project onder meer in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening, waarbij de in

artikel 117, § 2, van het decreet van 18 maart 1999 bepaalde beginselen in acht moeten worden genomen. De bestreden regeling impliceert, zo vervolgt die partij, dat het onderzoek van een stedenbouwkundige geschiktheid reeds bij het aanvragen van een stedenbouwkundig attest moet gebeuren, wat de rechtszekerheid verbetert voor de aanvrager.

A.30.3.1. Volgens de verzoekende partijen erkent de Vlaamse Regering dat het attest een zorgvuldig uitgewerkte vergunning is, wat hen sterkt in hun mening dat de bestreden bepaling niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.30.3.2. In haar memorie van wederantwoord ontkent de Vlaamse Regering te hebben beweerd dat het attest een zorgvuldig uitgewerkte vergunning is.

A.31.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/50 van het decreet van 18 mei 1999, ingevoegd bij artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre belanghebbenden in de administratieve beroepsprocedure voor de deputatie niet worden aangeschreven wanneer een beroep wordt ingediend. Zij wijzen erop dat wanneer een verkavelingsaanvraag wordt geweigerd, de aanvrager enkel gedurende een beperkte termijn een bericht dient aan te plakken dat bepaalt dat zijn aanvraag werd geweigerd, maar dat hij geen bericht dient aan te plakken dat betrekking heeft op het indienen van het beroepschrift. Zij voegen hieraan toe dat de provinciale diensten het beroepschrift enkel moeten meedelen aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar. Hieruit vloeit, volgens hen, voort dat personen die een bezwaar hebben ingediend in het kader van een openbaar onderzoek, begunstigden van erfdienstbaarheden en van bij overeenkomst bepaalde verplichtingen, personen die hinder ondervinden en procesbekwame verenigingen niet in kennis worden gesteld van een eventueel beroepschrift. Het verschil in behandeling met de procedure voor de Raad voor vergunningsbetwistingen, in het kader waarvan de griffier alle belanghebbenden dient aan te schrijven, is volgens hen niet redelijk verantwoord. Volgens hen is er des te meer sprake van een discriminatie wanneer blijkt dat de belanghebbenden gekend zijn door het bestuur en/of de aanvrager.

A.31.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel enkel ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen artikel 133/50, § 4, tweede lid, eerste zin, van het decreet van 18 mei 1999. Voor het overige is het onontvankelijk bij gebrek aan uiteenzetting.

A.31.2.2. Wat de grond van de zaak betreft, valt het middel volgens de Vlaamse Regering samen met het tweede onderdeel van het eerste middel.

A.31.3. De verzoekende partijen verwijzen in hun memorie van antwoord naar hun argumenten met betrekking tot het eerste middel in de zaak nr. 4799 en het eerste, tweede en derde middel in de zaak nr. 4765. Zij voegen hieraan toe dat de aanplakking het gebrek aan kennisgeving niet goedmaakt, aangezien begunstigden van een erfdienstbaarheid of van een bij overeenkomst bepaalde verplichting niet eens in de kavel wonen.

A.31.4. De Vlaamse Regering antwoordt dat de verwijzing naar het antwoord van de verzoekende partijen met betrekking tot het eerste, tweede en derde middel in de zaak nr. 4765 onontvankelijk is. Voor het overige verwijst de Vlaamse Regering naar de weerlegging van die argumenten in haar memorie van antwoord en in haar memorie van wederantwoord in de voormelde zaak.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 36, 40, 58 en 104 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 « tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid ».

B.1.2. Het Hof kan slechts uitdrukkelijk bestreden wetskrachtige bepalingen vernietigen waartegen middelen worden aangevoerd en, in voorkomend geval, bepalingen die niet worden bestreden maar die onlosmakelijk zijn verbonden met de bepalingen die moeten worden vernietigd.

B.1.3. Wat de bestreden artikelen 36, 40 en 58 van het decreet van 27 maart 2009 betreft, worden enkel middelen aangevoerd tegen de bij die bepalingen vervangen of toegevoegde artikelen 94, 95, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 114, § 2, 116, § 4, 119, 120, 133/28, § 1, 133/45, §§ 1 en 3, 133/48, §§ 1, 2, 3 en 4, 133/50, §§ 1, 2, 3, 4 en 5, 133/51, eerste lid, 133/52, § 5, 133/56 tot 133/86, 135/1, 135/2, 158, § 2, eerste lid, en § 3 en 158/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 « houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ». Bijgevolg wordt het onderzoek van de beroepen tot vernietiging, wat de bestreden artikelen 36, 40 en 58 betreft, beperkt tot die bepalingen.

B.1.4. Gelet op het voorgaande, behoeft de exceptie van de Vlaamse Regering dat de beroepen tot vernietiging gedeeltelijk onontvankelijk zijn bij gebrek aan grieven, niet te worden onderzocht.

B.1.5.1. De in B.1.3 vermelde bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 zijn de artikelen 4.2.2, 4.2.3, 4.2.7, 4.2.8, 4.2.9, 4.2.10, 4.2.11, 4.2.12, 4.2.13, 4.2.22, § 2, 4.2.24, § 4, 4.3.3, 4.3.4, 4.6.7, § 1, 4.7.16, §§ 1 en 3, 4.7.19, §§ 1, 2, 3 en 4, 4.7.21, §§ 1, 2, 3, 4 en 5, 4.7.22, eerste lid, 4.7.23, § 5, 4.8.1 tot 4.8.31, 5.3.1, 5.3.2, 6.1.51, § 2, eerste lid, en § 3, en 6.1.52, § 2, van de bij het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 gecoördineerde decreten « Vlaamse Codex ruimtelijke ordening » (hierna : de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening) geworden.

B.1.5.2. De artikelen 4.7.19, § 2, 4.8.3, 4.8.6, 4.8.9, 4.8.10, 4.8.13, 4.8.16, 4.8.17, 4.8.18, 4.8.22, 4.8.25, 4.8.26 en 4.8.27 van de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening zijn gewijzigd bij de artikelen 23 en 26 tot 37 van het decreet van 16 juli 2010 « houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid ». Het Hof dient met die wijzigingen evenwel geen rekening te houden.

Ten aanzien van het belang

B.2.1.1. De Vlaamse Regering betwist het belang van de verzoekende partijen bij de vernietiging van de bestreden bepalingen.

B.2.1.2. Ter staving van hun belang voeren de verzoekende partijen aan, enerzijds, dat het decreet van 27 maart 2009 iedere inwoner van het Nederlandse taalgebied individueel raakt en, anderzijds, dat zij verwickeld zijn in verscheidene procedures omtrent stedenbouwkundige vergunningen en dat verzoekster Geysens effectief lid is van een gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna : GECORO).

B.2.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt. Bijgevolg is de *actio popularis* niet toelaatbaar.

B.2.3. Het feit dat het decreet van 27 maart 2009 op iedere inwoner van het Vlaamse Gewest van toepassing kan zijn, volstaat niet om het belang van de verzoekende partijen aan te tonen.

B.2.4. In zoverre verzoekster Geysens aanvoert dat zij effectief lid is van een GECORO, beroept zij zich tevergeefs op een functioneel belang, aangezien de bestreden bepalingen de aan haar functies verbonden prerogatieven niet aantasten.

B.2.5.1. In zoverre de verzoekende partijen als belanghebbende partij betrokken zijn in procedures met betrekking tot het uitreiken of betwisten van bouw-, verkavelings- en regularisatievergunningen, kunnen zij rechtstreeks en ongunstig worden geraakt door de artikelen 116, § 4, 133/28, § 1, 133/48, §§ 2, 3 en 4, 133/50, §§ 1 tot 5, 133/52, § 5, en 133/56 tot 133/86 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, en door artikel 135/1 van het voormelde decreet, toegevoegd bij het bestreden artikel 40, die de rechten van belanghebbende derden in die procedures regelen, alsmede door het bestreden artikel 104, dat de voorheen bestaande procedure opheft.

B.2.5.2. In zoverre de in artikel 94 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde stedenbouwkundige meldingen als vergunningen worden beschouwd en niet kunnen worden bestreden, en in zoverre luidens artikel 95 van hetzelfde decreet de Vlaamse Regering handelingen kan vrijstellen van een vergunningsplicht, doen de verzoekende partijen blijken van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van die bepalingen. Het valt immers niet uit te sluiten dat voorheen vergunnende handelingen, waarvan zij de vernietiging hebben verkregen, meldingsplichtig of vrijgesteld zullen worden, waardoor zij die handelingen niet langer zullen kunnen bestrijden. In zoverre een *as-built*attest toelaat marginaal af te wijken van de plannen die het voorwerp uitmaken van de stedenbouwkundige vergunning of de melding, met inbegrip van de vergunningen die de verzoekende partijen betwisten, kunnen zij rechtstreeks en ongunstig worden geraakt door de artikelen 99 tot 105 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36, die de procedure voor het uitreiken en het betwisten van dergelijke attesten regelen.

B.2.5.3. In zoverre de verzoekende partijen procedures hebben aanhangig gemaakt waarin zij stedenbouwkundige overtredingen aanklagen, worden zij rechtstreeks en ongunstig geraakt door de artikelen 158, § 2, eerste lid, en § 3, en 158/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58, die de minnelijke schikking regelen.

B.2.5.4. In zoverre de verzoekende partijen de vernietiging vorderen van artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, blijkt uit het antwoord op de door het Hof gestelde vraag dat zij houder zijn van erfdienstbaarheden of van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik. Bijgevolg doen zij blijken van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van die bepaling.

B.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partijen niet van het rechtens vereiste belang doen blijken bij de vernietiging van de artikelen 119, 120, 133/45, §§ 1 en 3, 133/48, § 1, en 133/51, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, en artikel 135/2 van het decreet van 18 mei 1999, zoals toegevoegd bij het bestreden artikel 40. Bijgevolg dienen het eerste, het derde en het vijfde middel in de zaak nr. 4764 niet te worden onderzocht. Voor het overige wordt de exceptie van de Vlaamse Regering verworpen.

Ten aanzien van het tijdig karakter van de beroepen tot vernietiging

B.3.1. De Vlaamse Regering voert aan dat de beroepen tot vernietiging laattijdig zouden zijn in zoverre de artikelen 114 en 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, voorheen bestaande bepalingen overnemen.

B.3.2. De omstandigheid dat een wetsbepaling die wordt bestreden, op dezelfde wijze wordt geformuleerd als een vroegere wetsbepaling maakt het niet mogelijk te besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging van de eerste bepaling. Ofschoon de voormelde artikelen 114 en 133/50, §§ 4 en 5, een draagwijdte hebben die soortgelijk is aan die van de bij het bestreden artikel 36 vervangen artikelen 117, § 2, 119 en 133, § 2, heeft de wetgever bij het aannemen van de bestreden bepalingen zijn wil getoond om opnieuw te legifereren.

B.3.3. De exceptie wordt verworpen.

Ten gronde

B.4. De verzoekende partijen voeren een schending aan van, enerzijds, de bevoegdheidverdelende regels en, anderzijds, artikelen van titel II van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met internationale verdragsbepalingen of met algemene rechtsbeginselen. Het onderzoek van de overeenstemming van een bestreden bepaling met de bevoegdheidverdelende regels gaat in beginsel dat van de bestaanbaarheid met de artikelen van titel II van de Grondwet vooraf.

Ten aanzien van de bevoegdheidverdelende regels

Wat het derde middel in de zaak nr. 4766 betreft (het optreden van een architect)

B.5.1. Het derde middel in de zaak nr. 4766 betreft de artikelen 94 en 95 en de artikelen 99 tot 105 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. De verzoekende partijen voeren aan dat die bepalingen de artikelen 39 en 143 van

de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen schenden in zoverre uit de bestreden bepalingen zou voortvloeien dat voor bepaalde constructies het optreden van een architect niet zou zijn vereist.

B.5.2. In tegenstelling tot wat de Vlaamse Regering aanvoert, zetten de verzoekende partijen voldoende uiteen op welke wijze de bestreden bepalingen de in het middel vermelde bevoegdheidverdelende regels zouden schenden.

B.5.3.1. Luidens artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is alleen de federale overheid bevoegd voor « de vestigingsvoorwaarden, met uitzondering van de bevoegdheid van de Gewesten voor de vestigingsvoorwaarden inzake toerisme ».

B.5.3.2. De bevoegdheid die aan de federale wetgever is toegewezen op het stuk van de vestigingsvoorwaarden, omvat onder meer de bevoegdheid om regels vast te stellen inzake de toegang tot bepaalde beroepen, om algemene regels of bekwaamheidseisen voor te schrijven in verband met de uitoefening van sommige beroepen en om beroepstitels te beschermen.

B.5.4. In zoverre luidens de artikelen 94 en 95 van het decreet van 18 mei 1999 de Vlaamse Regering, enerzijds, de gevallen vaststelt waarin de vergunningsplicht wordt vervangen door een verplichte melding van de handelingen aan het college van burgemeester en schepenen en, anderzijds, de lijst bepaalt van de handelingen met een tijdelijk of occasioneel karakter of met een geringe ruimtelijke impact waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, stellen die bepalingen noch de vestigingsvoorwaarden, noch de voorwaarden tot uitoefening van enig beroep vast. Hetzelfde geldt voor de artikelen 99 tot 105 van hetzelfde decreet, die de afgifte en de validering van een *as-built* attest regelen.

B.5.5. Artikel 4, eerste lid, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect bepaalt overigens dat de verplichte medewerking van een architect voor het opmaken van plannen en voor de controle op de uitvoering van de werken enkel geldt voor werken « voor welke door de wetten, besluiten en reglementen een voorafgaande aanvraag om toelating tot bouwen is opgelegd ».

B.5.6. Voor het overige zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepalingen artikel 143 van de Grondwet zouden schenden.

B.5.7. Het derde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft (het tenietdoen van erfdiensbaarheden en van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen)

B.6.1.1. Het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft de artikelen 114 en 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen schenden die bepalingen de artikelen 39, 143, 144, 145 en 161 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, in zoverre een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen tenietdoet.

B.6.1.2. Luidens artikel 114, § 2, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, doet een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik teniet, voor zover zij met de vergunning onverenigbaar zijn, en uitdrukkelijk in de aanvraag werden vermeld.

Het toepassingsgebied van die bepaling is derhalve beperkt tot erfdiensbaarheden die door toedoen van de mens worden gevestigd, en betreft niet de erfdiensbaarheden die ontstaan uit de natuurlijke ligging van de plaatsen of de erfdiensbaarheden die door de wet zijn gevestigd.

B.6.1.3. Luidens artikel 686, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek worden het gebruik en de omvang van de door de mens gevestigde erfdiensbaarheden geregeld door de titel die deze vestigt of, bij gebreke van een titel, door de daarop volgende bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

B.6.1.4. Afdeling IV van hoofdstuk III van titel IV van boek II van het Burgerlijk Wetboek regelt de wijze waarop erfdiensbaarheden tenietgaan. In zoverre artikel 114, § 2, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt dat een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdiensbaarheden tenietdoet, wijkt die bepaling af van de artikelen 703 tot 710*bis* van het Burgerlijk Wetboek door in een wijze van tenietgaan van erfdiensbaarheden te voorzien die niet in die bepalingen van het Burgerlijk Wetboek voorkomt.

B.6.1.5. De decreetgever is bevoegd om de aangelegenheid van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening in haar geheel te regelen. Hij is dan ook in beginsel bevoegd om, in die aangelegenheid, alle bepalingen aan te nemen die hij meent te moeten uitvaardigen om zijn beleid tot een goed einde te brengen.

Hieruit volgt dat de decreetgever binnen de perken van zijn bevoegdheid inzake verkavelingsvergunningen een bepaling kan aannemen die afwijkt van regelen van gemeen recht die zijn opgenomen in het Burgerlijk Wetboek.

B.6.2.1. De verzoekende partijen voeren eveneens aan dat het bestreden artikel 114 van het decreet van 18 mei 1999 de in B.6.1.1 vermelde bevoegdheidverdelende regels zou schenden in zoverre die bepaling de overheid zou vrijwaren van schadeloosstelling en het recht op schadeloosstelling zou beperken tot een financiële vergoeding.

B.6.2.2. Luidens artikel 114, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 verhindert de afgifte van de verkavelingsvergunning op geen enkele wijze dat de begunstigen van die erfdiensbaarheden of verplichtingen een eventueel recht op schadeloosstelling ten laste van de aanvrager uitoefenen.

B.6.2.3. Ofschoon die bepaling enkel een recht op schadeloosstelling ten laste van de aanvrager vermeldt, sluit ze geenszins een vordering tot schadeloosstelling jegens de overheid uit.

B.6.2.4. De bestreden bepaling vermeldt niet welke vorm de gevorderde schadeloosstelling in voorkomend geval dient te nemen. Bijgevolg beperkt ze dat recht op schadeloosstelling niet tot een financiële schadevergoeding.

B.6.3. Het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Wat het vierde middel in de zaak nr. 4765 en het negende middel in de zaak nr. 4766 betreft (de oprichting van de Raad voor vergunningsbetwistingen)

B.7.1. In het negende middel in de zaak nr. 4766 voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36, de bevoegdheidverdelende regels schendt.

B.7.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden. Wanneer een schending van de bevoegdheidverdelende regels wordt aangevoerd, moet worden gepreciseerd welke bevoegdheidverdelende regel wordt geschonden, zo niet is het middel niet ontvankelijk.

B.7.3. In zoverre het negende middel in de zaak nr. 4766 nalaat te bepalen welke de bevoegdheidverdelende regels zijn die door de bestreden bepaling zouden worden geschonden, voldoet het niet aan de in B.7.2 vermelde vereisten. Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

B.8.1. In het vierde middel in de zaak nr. 4765 voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 133/56 tot 133/86 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36, de artikelen 39, 143, 144, 145, 146, 160 en 161 van de Grondwet en de artikelen 6, 10 en 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zouden schenden, in zoverre die bepalingen de Raad voor vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege oprichten en de procedure ervan regelen.

B.8.2. Luidens artikel 133/56, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 spreekt de Raad voor vergunningsbetwistingen zich als een administratief rechtscollege uit over de beroepen die worden ingesteld tegen :

« 1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning;

2° valideringsbeslissingen, zijnde bestuurlijke beslissingen houdende de validering of de weigering tot validering van een *as-built*attest;

3° registratiebeslissingen, zijnde bestuurlijke beslissingen waarbij een constructie als 'vergund geacht' wordt opgenomen in het vergunningenregister, of waarbij dergelijke opname geweigerd wordt ».

B.8.3. In zoverre de verzoekende partijen de decreetgever verwijten een administratief rechtscollege te hebben opgericht, zijn de in het middel aangehaalde artikelen 143 en 144 van de Grondwet te dezen niet relevant.

B.8.4. Artikel 145 van de Grondwet bepaalt :

« Geschillen over politieke rechten behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen ».

Artikel 146 van de Grondwet bepaalt :

« Geen rechtbank, geen met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan worden ingesteld dan krachtens een wet. [...] ».

Artikel 161 van de Grondwet bepaalt :

« Geen administratief rechtscollege kan worden ingesteld dan krachtens een wet ».

Die bepalingen behouden aan de federale overheid de bevoegdheid voor om administratieve rechtscolleges op te richten en hun bevoegdheden en de door hen na te leven procedureregels te bepalen.

B.8.5. Aangezien de Raad voor vergunningsbetwistingen een administratief rechtscollege is dat uitspraak doet over jurisdictionele beroepen, was de Vlaamse decreetgever in beginsel niet bevoegd om de bestreden bepalingen aan te nemen.

B.8.6. Op grond van artikel 10 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, kan het decreet evenwel bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Parlementen niet bevoegd zijn. Opdat artikel 10 toepassing kan vinden, is het vereist dat de aangenomen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

B.8.7.1. In de parlementaire voorbereiding werd de oprichting van de Raad voor vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege als volgt verantwoord :

« 586. De beroepsprocedure bij de nieuwe Raad voor vergunningsbetwistingen vervangt (in de reguliere procedure) het beroep bij de Vlaamse Regering (bij delegatie : de Minister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening), zoals dat vandaag bestaat (zij het dat dit beroep in het licht van het gelijkheidsbeginsel wordt opengesteld voor alle belanghebbenden; het kan immers niet zijn dat een gewestelijke beroepsstrap enkel openstaat voor de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen *c.q.* de aanvrager, zoals vandaag nochtans het geval is).

Eén en ander kadert in de beleidsintentie om het beroep tegen vergunningsbeslissingen van de deputatie op te dragen aan een gewestelijk orgaan dat met bijzondere waarborgen op het vlak van onafhankelijkheid en objectiviteit is omkleed, zonder te raken aan het principe dat, voorafgaand aan een beroep bij de Raad van State, op gewestelijk niveau een beroep moet kunnen worden uitgeput.

587. De nood aan een gedepoliteerd beroep vloeit voort uit de vaste wil om tot een beleidsmatig logische bevoegdheidsverdeling te komen tussen, enerzijds, de Vlaamse Regering en de diensten van de Vlaamse overheid, die instaan voor het uittekenen van het beleidsmatig, planologisch en reglementair kader waarbinnen vergunningen worden afgeleverd, en, anderzijds, een onafhankelijke en objectieve instantie die vergunningsbeslissingen toetst op de naleving van dat kader.

In de huidige organisatie van de ruimtelijke ordening zijn beleidsmatige-bestuurlijke functies en functies inzake geschillenbeslechting daarentegen verenigd in één hand.

De enige zinvolle mogelijkheid om uit deze situatie te geraken, bestaat effectief in de omzetting van het gewestelijke 'administratieve' vergunningencontentieux naar een juridictioneel contentieux, in de schoot van een rechterlijke instantie, die voldoet aan alle waarborgen inzake onafhankelijkheid en objectiviteit dewelke ondermeer door artikel 6 EVRM worden geëist.

De nood aan dergelijk absoluut onafhankelijk en objectief orgaan wordt mede genoodzaakt door de dwingende beleids optie (in het licht van de bewerkstelling van een gelijke rechtsbescherming voor alle belanghebbenden) om de toegang tot het beroep op gewestelijk niveau te verruimen, zodanig dat het niet langer enkel openstaat voor de

gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen *c.g.* de aanvrager » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 203).

De vervanging van het administratief beroep bij de Vlaamse Regering door het jurisdictioneel beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen past, volgens de decreetgever, in het kader van « een volwaardige implementatie van het subsidiariteitsbeginsel in het vergunningsbeleid » (*ibid.*, p. 206). In de parlementaire voorbereiding werd daaromtrent het volgende verklaard :

« In een 21ste-eeuwse visie op ruimtelijke ordening is het inderdaad onwenselijk dat een gewestelijk bestuur zich nog zou uitspreken over opportuniteitsinschattingen door lokale besturen.

Een volwaardige implementatie van het subsidiariteitsbeginsel in het vergunningencontentieux kan slechts worden gerealiseerd door de organisatie van een rechtscollege, dat immers oordeelt op grond van het recht (in ruime zin) en niet op grond van opportuniteitsoverwegingen » (*ibid.*, p. 206).

Nog volgens de parlementaire voorbereiding moeten vergunningsbeslissingen marginaal worden getoetst op hun overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening en zou enkel een rechterlijke instantie « vanuit de natuur van de rechterlijke toetsing over de discipline [beschikken] om het onderzoek van de ' opportuniteit ' van een beslissing te beperken tot de controle of de belangenafweging, die door de overheid gebeurde, niet kennelijk onredelijk is » (*ibid.*, p. 206). Dat veronderstelt evenwel een zeer grondige kennis van het domein van de ruimtelijke ordening, kennis die enkel een gespecialiseerd rechtscollege zou kunnen verwerven (*ibid.*, p. 207).

Tevens werd de noodzaak van een snelle beslissing beklemtoond :

« De ontwerpdecreetgeving vertrekt vanuit twee doelstellingen.

Eenzijds dient elke belanghebbende te kunnen opkomen tegen schadeberokkenende vergunningsbeslissingen. Dat is een fundamenteel basisrecht in een democratische rechtsstaat.

Anderzijds mag niet voorbij worden gegaan aan het feit dat rechtsonzekerheid omtrent de vergunbaarheid van een constructie onmiddellijk raakt aan de eigendomsordering. Langdurige onduidelijkheden over de mogelijkheid om projecten, woningen, bedrijven,... te vergunnen, of over de regelmatigheid van een afgeleverde vergunning, tasten op een directe en onmiddellijke wijze het Vlaamse sociaal-economische weefsel aan (zij verhinderen of bemoeilijken transacties), en sorteren diverse zwaarwegende indirecte gevolgen voor (potentiële) bewoners, gebruikers, werknemers, *etc.* Een moderne vergunningenprocedure

moet vermijden dat 'onzekerheden-ingevoelge-rechtsbescherming' langer dan één jaar aanhouden; een beroepsbeslissing 'in laatste (administratieve en jurisdictionele) aanleg' moet in principe genomen kunnen worden binnen een redelijke termijn van één jaar na de initiële vergunningsaanvraag. Het langer in vraag stellen van het statuut van onroerende goederen geeft aanleiding tot menselijke tragedieën, devaluaties, het afspringen van contracten, *etc.*

Wat betreft het huidige contentieux, moet worden vastgesteld dat de termijn tussen een aanvraag bij het college van burgemeester en schepenen en een einduitspraak door de minister reeds gemiddeld ruim twee jaar is » (*ibid.*, p. 204).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat de noodzaak van een snelle beslissing « specifiek [tegenwoordert] aan een belangrijke bezorgdheid, m.n. het vermijden van langdurige verstoringen van de eigendomsordening en van de markt van gronden en panden » (*ibid.*, p. 205).

B.8.7.2. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de decreetgever de oprichting van een administratief rechtscollege noodzakelijk achtte, enerzijds, om het beroep bij de Vlaamse Regering te vervangen door een beroepsprocedure bij een onpartijdige en onafhankelijke instantie die over voldoende expertise zou beschikken om te kunnen oordelen of vergunningsbeslissingen in overeenstemming zijn met de goede ruimtelijke ordening en, anderzijds, om een snelle afhandeling van dat beroep te kunnen verzekeren. Het blijkt niet dat die beoordeling onjuist is.

B.8.8. De aangelegenheid van de beroepsprocedure tegen een bestuurlijke beslissing waarbij een vergunning wordt uitgereikt of geweigerd, een *as-buult*attest wordt uitgereikt of geweigerd of een constructie al dan niet wordt opgenomen in een vergunningsregister leent zich tot een gedifferentieerde regeling aangezien op het federale niveau er ook uitzonderingen zijn op de algemene bevoegdheid van de Raad van State en de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State enkel uitspraak doet over beroepen tot nietigverklaring van de in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vermelde akten en reglementen voor zover in geen beroep bij een ander administratief rechtscollege is voorzien.

B.8.9. De weerslag op de aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheid is tenslotte marginaal, nu de bevoegdheid van de Raad voor vergunningsbetwistingen is beperkt tot beroepen die worden ingesteld tegen de individuele beslissingen vermeld in artikel 133/56, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999.

B.8.10.1. Luidens artikel 160 van de Grondwet worden de bevoegdheid en de werking van de Raad van State door de wet bepaald. Op grond van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraak over «de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen ».

B.8.10.2. In de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepalingen werd uitdrukkelijk bevestigd dat de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, met toepassing van het voormelde artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, als cassatierechter optreedt ten aanzien van de uitspraken van de Raad voor vergunningsbetwistingen (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 211), hetgeen te dezen noodzakelijk is in het licht van de beoordeling van het marginaal karakter van de maatregel.

B.8.10.3. Bijgevolg beperken de bestreden bepalingen niet op overdreven wijze de bevoegdheden van de Raad van State, zodat de decreetgever slechts op marginale wijze is getreden op de ter zake aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheid.

B.8.11. Het vierde middel in de zaak nr. 4765 is niet gegrond.

Wat het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft (de bevoegdheden van de Raad voor vergunningsbetwistingen)

B.9.1.1. In het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 133/56 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, de artikelen 144 en 161 van de Grondwet schendt, in zoverre de Raad voor vergunningsbetwistingen zou oordelen over betwistingen over het tenietdoen van erfdiensbaarheden of van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen en derhalve uitspraak zou doen over geschillen over burgerlijke rechten en verplichtingen.

B.9.1.2. Volgens de Vlaamse Regering zou het middel onontvankelijk zijn vermits het Hof niet rechtstreeks aan de in het onderdeel vermelde grondwetsbepalingen vermag te toetsen.

B.9.2. Zoals vermeld in B.8.4, vloeit uit artikel 161 van de Grondwet voort dat de federale overheid bevoegd is om administratieve rechtscolleges op te richten en hun bevoegdheden te bepalen. Bijgevolg vermag het Hof aan die bepaling te toetsen.

B.9.3. In zoverre wordt aangevoerd dat de decreetgever niet bevoegd zou zijn voor de oprichting van de Raad voor vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege, valt het middel samen met het vierde middel in de zaak nr. 4765 en is het om de voormelde redenen niet gegrond.

B.9.4. Uit het voormelde artikel 133/56 vloeit voort dat de Raad voor vergunningsbetwistingen zich als administratief rechtscollege uitspreekt over vergunningsbeslissingen, met inbegrip van bestuurlijke beslissingen waarbij een verkavelingsvergunning wordt afgeleverd.

B.9.5. Luidens artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, doet een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik teniet, voor zover zij met de vergunning onverenigbaar zijn en zij uitdrukkelijk in de aanvraag werden vermeld.

B.9.6. Het onderwerp van het geschil voor de Raad voor vergunningsbetwistingen is evenwel de beslissing van de deputatie om al dan niet een verkavelingsvergunning uit te reiken, en niet de erfdiensbaarheden of de bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik die, in voorkomend geval, door de verkavelingsvergunning tenietgaan. Wanneer een overheid uitspraak doet over een aanvraag tot het verkrijgen van een verkavelingsvergunning, treedt die overheid op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag, dat zij zich buiten de werkingsfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet.

B.9.7. Het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Ten aanzien van de aangevoerde schending van artikelen van titel II van de Grondwet

Wat het tweede middel in de zaak nr. 4764 betreft (de beroepsmogelijkheden van adviserende instanties)

B.10.1. Het tweede middel in de zaak nr. 4764 betreft de artikelen 133/45, §§ 1 en 3, 133/48, § 1, 133/50, §§ 1 en 2, en 133/71, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen zijn die bepalingen niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet in zoverre enkel de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties een afschrift krijgen van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en in zoverre enkel die instanties, op voorwaarde dat zij tijdig advies hebben verstrekt, als belanghebbende een administratief beroep bij de deputatie en een beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen kunnen instellen.

B.10.2. Uit B.2.6 blijkt dat de verzoekende partijen niet over het vereiste belang beschikken om de vernietiging te vorderen van de artikelen 133/45, §§ 1 en 3, en 133/48, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zodat het Hof het onderzoek van het middel beperkt tot de overige in B.10.1 vermelde bepalingen.

B.10.3. Uit artikel 133/50, §§ 1 en 2, van het decreet van 18 mei 1999 vloeit voort dat de adviserende instanties, aangewezen krachtens artikel 133/45, § 1, eerste lid, van hetzelfde decreet, een georganiseerd administratief beroep kunnen instellen bij de deputatie tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag « op voorwaarde dat zij tijdig advies hebben verstrekt of ten onrechte niet om advies werden verzocht ». Luidens artikel 133/71, § 1, van hetzelfde decreet kunnen onder dezelfde voorwaarde de bij het dossier betrokken adviserende instanties aangewezen krachtens artikel 133/45, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 133/55, § 4, 2°, van het decreet van 18 mei 1999 beroep instellen bij de Raad voor vergunningsbetwistingen.

B.10.4. Artikel 133/45, § 1, eerste lid, bepaalt dat de Vlaamse Regering de instanties aanwijst die over een vergunningsaanvraag advies verlenen. Luidens artikel 133/55, § 4, 2°,

wint binnen de bijzondere procedure het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde het voorafgaand advies in van de door de Vlaamse Regering aangewezen instanties en van het college van burgemeester en schepenen.

B.10.5.1. Volgens de verzoekende partijen schenden de artikelen 133/50, §§ 1 en 2, en 133/71, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties als belanghebbenden worden beschouwd die een beroep kunnen instellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, terwijl andere adviserende instanties die niet door de Vlaamse Regering worden aangewezen, zoals de GECORO, niet als belanghebbenden worden beschouwd.

B.10.5.2. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 133/45 van het decreet van 18 mei 1999 (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 179), alsmede uit het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, dat die bepaling uitvoert, blijkt dat de door de Vlaamse Regering aan te wijzen adviserende instanties sectorale adviesorganen zijn die binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening actief zijn.

Indien uit een advies van een door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instantie blijkt dat het aangevraagde strijdig is met « direct werkende normen » binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving (artikel 119 van het decreet van 18 mei 1999). Een vergunning kan eveneens worden geweigerd indien uit een dergelijk advies blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening (artikel 120 van hetzelfde decreet).

B.10.5.3. Het feit dat een vergunningsaanvraag voor advies wordt voorgelegd aan een instantie, zoals de GECORO, impliceert niet noodzakelijkerwijs dat die instantie ook een beroep moet kunnen instellen bij de deputatie of bij de Raad voor vergunningsbetwistingen wanneer de vergunning wordt uitgereikt.

B.10.5.4. Vermits de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties sectorale adviesorganen zijn die in hun adviezen nagaan of het aangevraagde al dan niet strijdig is met of onwenselijk is in het licht van « direct werkende normen », respectievelijk doelstellingen of zorgplichten binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, is het niet kennelijk onredelijk dat luidens de bestreden bepalingen enkel die instanties als belanghebbenden worden beschouwd die een beroep kunnen instellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. De decreetgever vermocht immers aan te nemen dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, die door de bestreden bepalingen eveneens als belanghebbende een beroep kan instellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, het algemeen belang inzake ruimtelijke ordening zal verdedigen.

B.10.6.1. De verzoekende partijen voeren eveneens aan dat de artikelen 133/50, §§ 1 en 2, en 133/71, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden in zoverre de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties enkel als belanghebbenden een beroep kunnen instellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen « op voorwaarde dat zij tijdig advies hebben verstrekt of ten onrechte niet om advies werden verzocht ».

B.10.6.2. Luidens artikel 133/45, § 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36, dienen de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties hun adviezen uit te brengen « binnen een vervalttermijn van dertig dagen, ingaand de dag na deze van de ontvangst van de adviesvraag. Indien deze termijn wordt overschreden, kan aan de adviesvereiste voorbij worden gegaan ».

B.10.6.3. De decreetgever vermocht redelijkerwijs aan te nemen dat een adviserende instantie die de gelegenheid laat voorbijgaan om advies uit te brengen niet als belanghebbende beroep kan instellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen. De bij artikel 133/45, § 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde termijn is, zoals uit die bepaling blijkt, immers een vervalttermijn. Een adviserende instantie vermag niet aan die termijn te ontsnappen door, na nagelaten te hebben tijdig advies uit te brengen, beroep in te stellen tegen de vergunningsbeslissing. De decreetgever vermocht bovendien aan te nemen dat een adviserende instantie die nalaat tijdig advies uit te brengen geen bezwaren heeft tegen het aangevraagde.

B.10.7. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepalingen het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zouden schenden.

B.10.8. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepalingen het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate verminderen zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.10.9. Het tweede middel in de zaak nr. 4764 is niet gegrond.

Wat het vierde middel in de zaak nr. 4764 betreft (de bevindingen van het stedenbouwkundig attest)

B.11.1. Het vierde middel in de zaak nr. 4764 betreft artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999, toegevoegd bij het bestreden artikel 40. Volgens de verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het beslissende onderzoek over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning enkel kunnen worden gewijzigd of tegengesproken voor zover de verplicht in te winnen adviezen of de tijdens het eventuele openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen feiten of overwegingen aan het licht brengen waarmee bij de opmaak van het stedenbouwkundig attest geen rekening werd gehouden, en niet wanneer uit adviezen van andere instanties, zoals van de GECORO, zou blijken dat het aangevraagde strijdig is met « direct werkende » normen of onwenselijk zou zijn.

B.11.2.1. Luidens artikel 135/1, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 geeft een stedenbouwkundig attest, dat wordt uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen, de Vlaamse Regering, de gedelegeerde stedenbouwkundige ambtenaar of de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, aan of een overwogen project in redelijkheid de toets aan de stedenbouwkundige voorschriften, de eventuele verkavelingsvoorschriften en een

goede ruimtelijke ordening zal kunnen doorstaan. Aldus geeft een stedenbouwkundig attest aan « of een in de aanvraag gespecificeerd project in aanmerking komt voor het afleveren van een vergunning » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 229).

B.11.2.2. Het stedenbouwkundig attest kan niet leiden tot de vrijstelling van een vergunningsaanvraag. Bij de behandeling van die aanvraag kunnen de bevindingen van het stedenbouwkundig attest evenwel niet worden gewijzigd of tegengesproken voor zover :

« 1° in de periode van gelding van het stedenbouwkundig attest geen sprake is van substantiële wijzigingen aan het betrokken terrein of wijzigingen van de stedenbouwkundige voorschriften of de eventuele verkavelingsvoorschriften;

2° de verplicht in te winnen adviezen of de tijdens het eventuele openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen geen feiten of overwegingen aan het licht brengen waarmee bij de opmaak van het stedenbouwkundig attest geen rekening werd gehouden;

3° het stedenbouwkundig attest niet is aangetast door manifeste materiële fouten » (artikel 135/1, § 2, van het voormelde decreet).

Het attest heeft aldus « het karakter van een zgn. 'gezaghebbend advies' » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 229).

B.11.2.3. Met de in artikel 135/1, § 2, 2°, vermelde « verplicht in te winnen adviezen » worden de adviezen bedoeld van de door de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 aangewezen instanties. Zoals vermeld in B.10.5.2, zijn de door de Vlaamse Regering aan te wijzen adviserende instanties sectorale adviesorganen die binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening actief zijn.

B.11.2.4. In de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepaling werd gepreciseerd dat bij de afgifte van het stedenbouwkundig attest geen sectorale adviezen zouden worden ingewonnen :

« Het stedenbouwkundig attest wordt vandaag reeds afgeleverd op grond van een 'snelprocedure', waarbij bvb. geen sectorale adviezen worden ingewonnen (anders beslissen zou de figuur van het attest compleet overbodig maken).

Dat betekent wel dat het stedenbouwkundig attest (enkel) betrekking heeft op de toetsing aan stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften en de goede ruimtelijke ordening.

Het stedenbouwkundig attest kan geen zekerheden verlenen aangaande de overeenstemming van het geattesteerde met de sectorwetgeving, aangezien de daartoe vereiste adviezen ontbreken » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 229).

B.11.2.5. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest zich beperken tot de bestaanbaarheid van een project met de stedenbouwkundige voorschriften, met de eventuele verkavelingsvoorschriften en met een goede ruimtelijke ordening. Die bevindingen hebben geen betrekking op de bestaanbaarheid van een project met « direct werkende » normen of doelstellingen en zorgplichten binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

B.11.2.6. Vermits de decreetgever ervan uitging dat bij de afgifte van het attest het project enkel zou worden getoetst aan de voorschriften en vereisten inzake ruimtelijke ordening, vermocht hij redelijkerwijs aan te nemen dat het attest bij de aanvrager geen verwachtingen zou creëren wat de bestaanbaarheid betreft van het aangevraagde met de voorschriften en vereisten in andere beleidsdomeinen dan ruimtelijke ordening. Ten aanzien van die beleidsdomeinen kon het attest, volgens de decreetgever, dan ook niet als een gezaghebbend advies worden beschouwd.

B.11.2.7. De adviezen van andere dan de door de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 aangewezen instanties, zoals de GECORO, betreffen daarentegen de bestaanbaarheid van het aangevraagde met de regelgeving en vereisten inzake ruimtelijke ordening.

Vermits bij de afgifte van het stedenbouwkundig attest wordt nagegaan of een project de toets aan de stedenbouwkundige voorschriften, de eventuele verkavelingsvoorschriften en een goede ruimtelijke ordening zal kunnen doorstaan, strekt het gezaghebbend karakter van het attest zich uit tot de bevindingen in dat beleidsdomein. Een attest zou dan ook zijn karakter van gezaghebbend advies verliezen indien de bevindingen in dat attest inzake ruimtelijke ordening door latere adviezen die betrekking hebben op die aangelegenheid zouden worden tegengesproken.

B.11.2.8. Het voorgaande neemt niet weg dat, indien uit een advies van een GECORO zou blijken dat het aangevraagde in strijd is met « direct werkende » normen, het aangevraagde, in weerwil van het stedenbouwkundig attest, alsnog dient worden te worden geweigerd, op grond van het voormelde artikel 135/1, § 2, 3°, van het decreet van 18 mei 1999. Een stedenbouwkundig attest dat werd uitgereikt, ondanks het feit dat het aangevraagde niet bestaanbaar is met de regelgeving inzake ruimtelijke ordening, is immers aangetast door manifeste materiële fouten.

B.11.2.9. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest enkel kunnen worden gewijzigd op grond van de sectorale adviezen van de door de Vlaamse Regering aangewezen adviserende instanties, en niet op grond van de adviezen van andere instanties, zoals de GECORO.

B.11.3. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepaling het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zou schenden.

B.11.4. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepaling het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.11.5. Zonder na te gaan of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten te dezen van toepassing zijn, dient te worden vastgesteld dat de bestreden bepaling het recht op toegang tot de rechter geenszins beperkt. Het feit dat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het behandelen van de vergunningsaanvraag in beginsel niet worden gewijzigd of tegengesproken, verhindert niet dat belanghebbenden de bij het decreet georganiseerde beroepen kunnen instellen tegen de vergunning in kwestie.

B.11.6. Het vierde middel in de zaak nr. 4764 is niet gegrond.

Wat het zesde middel in de zaak nr. 4764 betreft (het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar)

B.12.1. Het zesde middel in de zaak nr. 4764 betreft de artikelen 133/50, § 2, 4°, en 133/71, § 1, 5°, van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen zijn die bepalingen niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, in zoverre de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geen beroep kan instellen in de gevallen vermeld in artikel 133/48, § 1, derde lid, van het voormelde decreet.

B.12.2.1. Luidens artikel 133/48, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 wordt een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen over de vergunningsaanvraag bezorgd aan, onder meer, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar. De Vlaamse Regering bepaalt evenwel de gevallen waarin ontvoogde gemeenten geen dergelijke afschriften of kennisgevingen moeten verzenden aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar vanwege de beperkte ruimtelijke impact van de vergunde handelingen of de eenvoud van het dossier (artikel 133/48, § 1, derde lid, van het voormelde decreet).

B.12.2.2. Die laatste bepaling past in het kader van « de planlastvermindering » die wordt bewerkstelligd doordat ontvoogde gemeenten de door de Vlaamse Regering aangewezen dossiers niet langer moeten toezenden aan het Agentschap Ruimtelijke Ordening Vlaanderen (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 180).

B.12.2.3. De gevallen waarin ontvoogde gemeenten afschriften of kennisgevingen niet moeten verzenden aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zijn beperkt tot eenvoudige dossiers of dossiers met een beperkte ruimtelijke impact. Door het aantal dossiers dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dient te behandelen aldus te verminderen, beoogt de decreetgever die ambtenaar in staat te stellen zich toe te leggen op ingewikkelde dossiers die een groot ruimtelijk belang hebben.

B.12.2.4. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geen beroep kan instellen in de gevallen waarin ontvoogde gemeenten op grond van het voormelde artikel 133/48, § 1, derde lid, die ambtenaar geen

afschriften of kennisgevingen moeten verzenden. Indien die ambtenaar in die gevallen alsnog beroep zou kunnen instellen, zou de door de decreetgever nagestreefde doelstelling worden tenietgedaan, vermits het gevaar zou bestaan dat de stedenbouwkundige ambtenaar zich alsnog zou inlaten met eenvoudige dossiers of met dossiers met een beperkte ruimtelijke impact.

B.12.3. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepalingen het door dat grondwetsartikel gewaarborgde recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zouden schenden.

B.12.4. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepalingen het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate verminderen zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.12.5. Het zesde middel in de zaak nr. 4764 is niet gegrond.

Wat het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 4765 betreft (de beroepstermijn en het aanvangspunt van die termijn)

B.13.1. Het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 4765 betreffen de artikelen 116, § 4, 133/48, §§ 2, 3 en 4, 133/50, § 3, 133/52, § 5, en 133/71, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36, en artikel 104 van het decreet van 27 maart 2009. Volgens de verzoekende partijen zijn die bepalingen niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 160 en 190 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, en met de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, van rechtszekerheid en van de rechten van de verdediging, in zoverre de termijn waarover belanghebbenden beschikken om een beroep in te stellen bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen dertig dagen bedraagt en aanvangt de dag na de aanplakking van de beslissing of de dag na die van de opname in het vergunningenregister.

B.13.2.1. Volgens de Vlaamse Regering zouden die middelen onontvankelijk zijn bij gebrek aan uiteenzetting in zoverre ze nalaten uiteen te zetten in welk opzicht de artikelen 22, 160 en 190 van de Grondwet en artikel 9 van het Verdrag van Aarhus zouden zijn geschonden.

B.13.2.2. Wat de artikelen 22, 160 en 190 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen inderdaad niet uiteen hoe de bestreden bepalingen die grondwetsbepalingen zouden schenden.

De exceptie is gegrond.

B.13.2.3. Wat artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreft, dienen de middelen evenwel aldus te worden begrepen dat het feit dat de beroepstermijn dertig dagen bedraagt en dat die termijn aanvangt bij de aanplakking, niet bestaanbaar zou zijn met het door die internationale verdragsbepaling gewaarborgde recht op toegang tot een herzieningsprocedure voor een rechterlijke instantie en/of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan.

De exceptie is niet gegrond.

B.13.3.1. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de *standstill*-verplichting die artikel 23 van de Grondwet inhoudt inzake de bescherming van het leefmilieu, dient het Hof na te gaan of de bestreden bepalingen het beschermingsniveau dat geboden wordt door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate verminderen, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.13.3.2.1. Wat het beroep bij de deputatie betreft, bepaalde artikel 116, §§ 1 en 2, van het decreet van 18 mei 1999, vóór het werd vervangen bij het bestreden artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009, dat indien de vergunningsaanvraag niet werd onderworpen aan een openbaar onderzoek, elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks hinder kon ondervinden van de vergunde werken, bij de deputatie van de betrokken provincie beroep kon instellen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen, en dit binnen twintig dagen na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister. Indien de vergunningsaanvraag werd onderworpen aan een openbaar onderzoek, werd die

beroepsmogelijkheid beperkt tot iedereen die bezwaar had ingediend tijdens het openbaar onderzoek.

B.13.3.2.2. Luidens artikel 133/50 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen, beroep instellen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag, en dit binnen een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na die van de aanplakking.

B.13.3.2.3. In vergelijking met het voormelde artikel 116, §§ 1 en 2, kan er geen sprake zijn van een aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau in zoverre het bestreden artikel 133/50 de beroepstermijn van twintig op dertig dagen brengt.

B.13.3.2.4. Dat die termijn ingaat de dag na die van de aanplakking, in plaats van de dag na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister houdt ook geen aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau in, vermits het voor belanghebbende derden gemakkelijker is kennis te nemen van die aanplakking dan van de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister.

B.13.3.3.1. Wat het beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen betreft, bepaalt artikel 133/71, § 1, eerste lid, 3°, en tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 36, dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing bij de Raad voor vergunningsbetwistingen beroep kan instellen, voor zover hem niet kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie. Het beroep dient te worden ingesteld binnen een vervaltermijn van dertig dagen. Luidens artikel 133/71, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 gaat die termijn in :

« 1° wat betreft vergunningsbeslissingen :

a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;

b) hetzij de dag na deze van aanplakking, in alle andere gevallen;

2° wat betreft valideringsbeslissingen :

a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;

b) hetzij de dag na deze van de opname in het vergunningenregister, in alle andere gevallen;

3° wat betreft registratiebeslissingen :

a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;

b) hetzij de dag na deze van de opname van de constructie in het vergunningenregister, in alle andere gevallen ».

B.13.3.3.2. Het beroep bij de Raad voor vergunningsbetwistingen is een jurisdictioneel beroep bij een administratief rechtscollege tegen een in laatste administratieve aanleg gewezen bestuurlijke beslissing. Die beroepsprocedure dient te worden vergeleken met het beroep tot nietigverklaring van dergelijke bestuurlijke beslissingen dat, op grond van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bestaat bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Die beroepen tot nietigverklaring dienen bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State te worden ingesteld binnen zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend of, indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dienen te worden, zestig dagen nadat de verzoeker er kennis van heeft gehad (artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State).

B.13.3.3.3. De beroepstermijn van dertig dagen die ingaat de dag na die van de betekening, de aanplakking of de opname in het vergunningenregister past in het kader van de bekommernis om een snelle procedure (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 218), teneinde de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen. De decreetgever erkende evenwel dat belanghebbenden over een redelijke termijn moeten beschikken om het beroep voor te bereiden (*ibid.*), reden waarom de in het voorontwerp van decreet bepaalde termijn van twintig dagen op dertig dagen werd gebracht.

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit « wordt [...] 'gesanctioneerd' door middel van de beroepstermijnenregeling » (*ibid.*, p. 181). Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.

B.13.3.3.5. Wat het feit betreft dat de beroepstermijn voor valideringsbeslissingen ingaat de dag na die van de opname in het vergunningenregister, vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat die valideringsbeslissingen, overeenkomstig artikel 101 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, beperkt zijn tot een *as-built*attest waarin wordt verklaard dat handelingen betreffende een constructie of een gebouwencomplex niet of slechts marginaal afwijken van de plannen die het voorwerp uitmaken van de stedenbouwkundige vergunning of de melding (artikel 99, eerste lid, van het voormelde decreet). Het *as-built*attest heeft derhalve betrekking op reeds vergunde of

aangemelde plannen. Voor zover een vergunning werd uitgereikt, werd die bekendgemaakt bij aanplakking en kon die worden aangevochten binnen de dertig dagen na die van de aanplakking.

B.13.3.3.6.1. Ofschoon het feit dat de beroepstermijn dertig dagen betreft en het feit dat die termijn ingaat de dag na die van de aanplakking of van de opname in het vergunningenregister, elk afzonderlijk genomen, geen onevenredige beperking inhouden van het recht op toegang tot de rechter, dient het Hof na te gaan of er door het samengaan van beide elementen een aanzienlijke vermindering is van het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving.

B.13.3.3.6.2. Zoals vermeld in B.13.3.3.2, dienen beroepen tot nietigverklaring bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State te worden ingesteld binnen zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend of, indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dienen te worden, zestig dagen nadat de verzoeker er kennis van heeft gehad.

B.13.3.3.6.3. De bestreden bepalingen hebben tot gevolg dat de beroepstermijn wordt verkort van zestig dagen vanaf de kennisneming van de beslissing tot dertig dagen vanaf de aanplakking of de opname in het vergunningenregister.

B.13.3.3.6.4. Een dergelijke vermindering van de beroepstermijn heeft tot gevolg dat belanghebbenden slechts over een beperkte tijd beschikken om kennis te nemen van de aanplakking of van de opname in het vergunningenregister en om in voorkomend geval een beroep in te stellen. Zoals het Hof in B.13.3.3.4 en B.13.3.3.5 heeft vastgesteld, zijn de aanplakking en de opname in het vergunningsregister inderdaad een geschikte vorm van bekendmaking om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de beslissing. Artikel 133/71, § 2, 1°, b), 2°, b), en 3°, b), van het decreet van 18 mei 1999, dat de beroepstermijn beperkt tot dertig dagen vanaf de aanplakking of de opname in het vergunningenregister, in plaats van zestig dagen vanaf de kennisneming, legt evenwel een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid op.

B.13.3.3.6.5. Gelet op het voorgaande, houdt de termijn van dertig dagen in de in artikel 133/71, § 2, 1°, b), 2°, b), en 3°, b), van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde gevallen een onevenredige beperking in van het recht op toegang tot de rechter.

B.13.4.1. Het Hof dient vervolgens na te gaan of de in de middelen vermelde bepalingen bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre luidens artikel 176, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij artikel 75 van het decreet van 27 maart 2009, beslissingen van het college van burgemeester en schepenen tot toekenning of weigering van een vergunning, genomen vóór de datum van inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009, worden bekendgemaakt en kunnen worden uitgevoerd en bestreden overeenkomstig de regelen die golden voorafgaand aan die datum van inwerkingtreding.

B.13.4.2. Het is inherent aan een nieuwe regeling dat een onderscheid wordt gemaakt tussen personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van de vroegere regeling vielen, en personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van de nieuwe regeling vallen.

Het verschil in behandeling dat daaruit voortvloeit maakt op zich geen schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Elke wetwijziging zou onmogelijk worden indien zou worden aangenomen dat een nieuwe bepaling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou schenden om de enkele reden dat zij de toepassingsvoorwaarden van de vroegere wetgeving wijzigt.

B.13.4.3. Vermits het toepassingsgebied van artikel 176, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij artikel 75 van het decreet van 27 maart 2009, beperkt is tot beslissingen van het college van burgemeester en schepenen tot toekenning of weigering van een vergunning, genomen vóór de datum van inwerkingtreding van het voormelde decreet van 27 maart 2009, vermocht de decreetgever redelijkerwijs te bepalen dat de regeling van vóór de inwerkingtreding van dat decreet op die beslissingen van toepassing zou zijn.

B.13.5.1. Het Hof dient tevens na te gaan of de in de middelen vermelde bepalingen bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de beroepstermijn niet wordt geschorst tijdens de zomervakantie, terwijl volgens de artikelen 91/12, § 2, en 91/13,

§ 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij artikel 35 van het decreet van 27 maart 2009, de vervaltermijn van zestig dagen waarover het Vlaams Parlement beschikt om te verklaren dat een ruimtelijk project van gewestelijk en strategisch belang is of om voor dergelijke projecten afwijkingen op wetskrachtige bepalingen toe te staan, wordt geschorst tijdens de periode vanaf 11 juli tot en met de vierde maandag van september van het betrokken kalenderjaar.

B.13.5.2. De in de middelen vermelde bepalingen betreffen de beroepstermijn bij, enerzijds, de deputatie en, anderzijds, de Raad voor vergunningsbetwistingen. Die termijnen kunnen niet nuttig worden vergeleken met de in de artikelen 91/12, § 2, en 91/13, § 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde vervaltermijn van zestig dagen.

B.13.6.1.1. Het Hof dient tenslotte na te gaan of de in de middelen vermelde bepalingen bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de in die bepalingen vermelde beroepstermijn ten aanzien van personen die in het kader van een openbaar onderzoek bezwaren en opmerkingen indienen, loopt vanaf de aanplakking, terwijl die termijn ten aanzien van de in artikel 133/45, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 vermelde adviserende instanties loopt vanaf de kennisgeving van de beslissing.

B.13.6.1.2. Gelet op het in B.13.3.3.6.5 vermelde besluit, beperkt het Hof dat onderzoek tot het beroep bij de deputatie.

B.13.6.2. Wanneer een vergunningsaanvraag is onderworpen aan een openbaar onderzoek, kan iedereen gedurende een termijn van dertig dagen schriftelijke en mondelinge bezwaren en technische opmerkingen indienen met betrekking tot de aangevraagde handelingen (artikel 133/44, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36).

B.13.6.3. Het is niet kennelijk onredelijk dat niet iedereen die in het kader van een openbaar onderzoek schriftelijke en mondelinge bezwaren of technische opmerkingen indient, een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen ontvangt. Er anders over oordelen zou, wanneer er een groot aantal bezwaren en opmerkingen zijn, voor het gemeentebestuur een buitensporige administratieve belasting en financiële kosten doen ontstaan. Bijgevolg is

het redelijk verantwoord dat ten aanzien van personen die in het kader van een openbaar onderzoek bezwaren en opmerkingen indienen, de beroepstermijn bij de deputatie loopt vanaf de aanplakking.

B.13.7.1. De verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus.

B.13.7.2. Zonder na te gaan of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te dezen van toepassing is, kan de toetsing aan die bepaling en aan artikel 9 van het Verdrag van Aarhus niet tot een ruimere vernietiging leiden dan diegene die voortvloeit uit B.13.3.3.6.5.

B.13.8.1. Het derde middel in de zaak nr. 4765 is gegrond in de mate als aangegeven in B.13.3.3.6.5. Bijgevolg dient artikel 133/71, § 2, 1°, b), 2°, b), en 3°, b), van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, te worden vernietigd.

Teneinde de decreetgever de nodige tijd te laten opnieuw wetgevend op te treden, dienen de gevolgen van de vernietigde bepaling te worden gehandhaafd zoals in het beschikkend gedeelte van dit arrest wordt aangegeven.

B.13.8.2. Voor het overige zijn het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 4765 niet gegrond.

Wat het eerste middel in de zaak nr. 4766 betreft (het gebrek aan rechtsmiddelen tegen meldingsplichtige handelingen)

B.14.1. Het eerste middel in de zaak nr. 4766 betreft artikel 94 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen zou die bepaling niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11, 22 en 23, in samenhang gelezen met de artikelen 144, 145, 160 en 161, van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, en

met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre er geen rechtsmiddel zou bestaan tegen meldingsplichtige handelingen.

B.14.2.1. Luidens het voormelde artikel 94, § 1, bepaalt de Vlaamse Regering de gevallen waarin de in artikel 93 van het decreet van 18 mei 1999 vermelde vergunningsplicht wordt vervangen door een verplichte melding van de handelingen aan het college van burgemeester en schepenen. Artikel 94, § 1, eerste lid, tweede zin, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt :

« De meldingsplicht betreft gevallen waarin de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is omwille van het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen, of de onderworpenheid van de handelingen aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden, vermeld in artikel 117, § 2, tweede lid ».

B.14.2.2. De mogelijkheid om in bepaalde gevallen de vergunningsplicht te vervangen door een meldingsplicht past in het kader van « het streven naar administratieve vereenvoudiging en regelgevende transparantie binnen het vergunningenbeleid » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 11).

B.14.2.3. Uit de parlementaire voorbereiding van het bestreden artikel 94 blijkt dat de Vlaamse Regering, bij het aanwijzen van de meldingsplichtige handelingen, middels een zorgvuldige toetsing zal moeten nagaan of het gaat om « gevallen waarin de beoordelingsruimte van het vergunningverlenend bestuursorgaan effectief minimaal is » (*ibid.*, p. 95). Volgens de decreetgever zouden de volgende handelingen onder de meldingsplicht kunnen worden gebracht :

« 1° 'evidente' handelingen van geringe omvang, die vrijgesteld zijn van de medewerking van een architect (of waarbij die medewerking sowieso niet is vereist), maar die niet gevat zijn door het 'kleinewerkenbesluit' (dat de handelingen aanwijst waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is);

2° handelingen die beantwoorden aan precieze criteria, uitgetekend in stedenbouwkundige verordeningen of in 'integrale ruimtelijke voorwaarden' in de zin van het nieuwe artikel 117, § 2, tweede lid, DRO;

3° handelingen binnen een verkaveling waarvoor duidelijke, onmiddellijk uitvoerbare (d.w.z. zonder dat nog een ruimtelijke toets vereist is) voorschriften voorhanden zijn » (*ibid.*, p. 95).

B.14.2.4. Uit de parlementaire voorbereiding van het bestreden artikel 94 blijkt eveneens dat handelingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren, kunnen worden aangewezen als meldingsplichtige handelingen :

« Het regeringsbesluit zal vooral bestaan uit de omzetting van vergunningsplichtige handelingen naar meldingsplichtige handelingen. Het is echter ook mogelijk om handelingen die vandaag vrijgesteld zijn van de stedenbouwkundige vergunning, meldingsplichtig te maken. Dat laatste zal verantwoord zijn wanneer deze handelingen een bepaalde (potentiële) impact kunnen hebben op de openbare rust, veiligheid, gezondheid *c.q.* zindelijkheid » (*ibid.*, p. 95).

B.14.2.5. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt ten slotte dat de meldingsplichtige handelingen de stedenbouwkundige voorschriften dienen na te leven :

« De omzetting van de vergunningsplicht naar een meldingsplicht heeft geen gevolgen voor de gelding van de stedenbouwkundige voorschriften. Stedenbouwkundige voorschriften moeten immers zonder meer in acht worden genomen, zelfs al is voor de betrokken handelingen geen vergunning vereist. [...] »

Meldingsplichtige handelingen dienen dus de stedenbouwkundige voorschriften in acht te nemen.

Het is in dat licht wenselijk om in het uitvoeringsbesluit uitdrukkelijk te stipuleren dat de omzetting van de vergunningsplicht naar de meldingsplicht slechts geldt voor zover de handelingen niet strijdig zijn met stedenbouwkundige voorschriften. Bij strijdigheid met deze voorschriften moet dus een vergunning worden aangevraagd, en deze kan maar worden afgeleverd indien en in zoverre het DRO in een afwijkingsmogelijkheid van bedoelde voorschriften voorziet » (*ibid.*, p. 96).

B.14.3.1. Luidens het bestreden artikel 94, § 3, neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de stedenbouwkundige meldingen en ziet het erop toe dat zij worden ingeschreven in het vergunningenregister. De stedenbouwkundige melding maakt geen administratieve rechtshandeling uit (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 96). Hieruit vloeit voort dat die meldingen niet kunnen worden bestreden bij de Raad voor vergunningsbetwistingen of de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

B.14.3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van het bestreden artikel 94 blijkt dat de meldingsplicht de gemeentelijke overheid inzonderheid de mogelijkheid wil geven om de potentiële impact na te gaan van de aangemelde handelingen op de openbare rust, veiligheid,

gezondheid en zindelijkheid (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 96). Het voorgaande neemt niet weg dat, wanneer handelingen worden aangemeld, het college van burgemeester en schepenen erop kan toezien dat die handelingen niet vergunningsplichtig waren. Ofschoon, luidens het bestreden artikel 94, § 3, het college van burgemeester en schepenen « akte neemt » van de meldingen en toeziet op hun inschrijving in het vergunningenregister, verhindert die bepaling niet dat, wanneer het college van oordeel is dat de handelingen in werkelijkheid vergunningsplichtig zijn overeenkomstig artikel 93 van het decreet van 18 mei 1999, het alsnog de staking kan vorderen van die handelingen die zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning worden aangevat en het in voorkomend geval een strafvordering kan instellen. In de parlementaire voorbereiding van het bestreden artikel 94 werd hieromtrent het volgende verklaard :

« De melding is eerst uitvoerbaar vanaf de twintigste dag na de datum waarop de melding is verricht. [...]

[...]

Ook al is de gemeentelijke overheid er niet toe gerechtigd om de melding onontvankelijk te verklaren of te weigeren [...], toch kan zij in voorkomend geval in die twintigdagertermijn laten weten dat de melding aangetast is door een onregelmatigheid en dat de gemelde handelingen eigenlijk moeten worden vergund.

Het tóch uitvoeren van de melding komt in dat geval neer op het op strafbare wijze uitvoeren van vergunningsplichtige handelingen zonder de daartoe vereiste vergunning » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 97).

B.14.3.3. Hetzelfde geldt ten aanzien van belanghebbende derden die van oordeel zouden zijn dat de aangemelde handelingen in werkelijkheid vergunningsplichtig zouden zijn of dat ze de stedenbouwkundige voorschriften niet naleven. Ook zij vermogen de staking te vorderen van aangemelde handelingen die volgens hen vergunningsplichtig zijn en kunnen, door middel van een burgerlijke partijstelling, een strafvordering op gang brengen.

B.14.3.4. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat meldingsplichtige handelingen op dezelfde wijze worden behandeld als handelingen die niet vergunningsplichtig zijn. Het verschil in behandeling dat voortvloeit uit het feit dat die handelingen niet zijn onderworpen aan de afgifte van een vergunning - afgifte die bij de bevoegde rechter kan worden bestreden - is, gelet op de aard van de handelingen in kwestie, niet kennelijk onredelijk. Wat de meldingsplichtige handelingen betreft, blijkt uit het bestreden artikel 94,

§ 1, eerste lid, dat het gaat om hetzij eenvoudige handelingen, hetzij handelingen die aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden zijn onderworpen.

B.14.4. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepaling het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zou schenden.

B.14.5. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de *standstill*-verplichting die artikel 23 van de Grondwet inhoudt inzake de bescherming van het leefmilieu, dient te worden vastgesteld dat het loutere feit dat meldingsplichtige handelingen niet kunnen worden bestreden bij de Raad voor vergunningsbetwistingen of de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, geen aanzienlijke vermindering inhoudt van het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving. Los van het feit dat handelingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren, meldingsplichtig kunnen worden, zijn de meldingsplichtige handelingen beperkt tot gevallen waarin de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is vanwege het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen of van de onderworpenheid van de handelingen aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden. De decreetgever vermocht redelijkerwijs aan te nemen dat dergelijke handelingen niet van die aard zijn dat ze de ruimtelijke ordening of het leefmilieu op ernstige wijze in het gedrang kunnen brengen. Indien, bovendien, de aangemelde handelingen in werkelijkheid vergunningsplichtig zouden zijn, blijkt uit hetgeen is vermeld in B.14.3.3 dat belanghebbende derden tegen dergelijke handelingen een rechtsvordering kunnen instellen.

Gelet op het voorgaande, is er geen sprake van een aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving en is artikel 23 van de Grondwet niet geschonden.

B.14.6. De artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet regelen de oprichting van administratieve rechtscolleges, waaronder de Raad van State, en de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges. De verzoekende partijen

zetten niet uiteen hoe de bestreden bepaling de in de voormelde grondwetsartikelen neergelegde waarborgen zou schenden.

B.14.7. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, en zonder na te gaan of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te dezen van toepassing is, blijkt uit wat voorafgaat eveneens dat de bestreden bepaling het recht op toegang tot de rechter niet uitsluit. Het is juist dat meldingsplichtige handelingen niet kunnen worden bestreden bij de Raad voor vergunningsbetwistingen of de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De voormelde internationale verdragsbepalingen vereisen evenwel niet dat tegen dergelijke handelingen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld bij die administratieve rechtscolleges. Wat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft, volstaat de toegang tot een rechterlijke instantie die aan de in die bepaling neergelegde vereisten voldoet. Artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus waarborgt « dat leden van het publiek, wanneer zij voldoen aan de eventuele in [het] nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechtelijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van [het] nationale recht betreffende het milieu ». Wanneer een meldingsplichtige handeling de burgerlijke rechten en verplichtingen van belanghebbende derden zou schenden, of strijdig zou zijn met de reglementering inzake ruimtelijke ordening, stedenbouw of milieu, kunnen die belanghebbende derden een vordering aanhangig maken bij de bevoegde rechter.

B.14.8. Artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus waarborgt de leden van het publiek evenwel de toegang « tot een herzieningsprocedure voor een rechterlijke instantie en/of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan, om de materiële en formele rechtmatigheid te bestrijden van enig besluit, handelen of nalaten vallend onder de bepalingen van artikel 6 » van dat Verdrag. Luidens dat artikel 6, lid 1, a) en b), dient de in dat artikel bepaalde milieubeslissingsprocedure te worden toegepast ten aanzien van besluiten over, enerzijds, het al dan niet toestaan van activiteiten vermeld in bijlage I bij het Verdrag en, anderzijds, niet in die bijlage I vermelde voorgestelde activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben. Vermits luidens artikel 94, § 1, eerste lid, tweede zin, van het decreet 18 mei 1999 meldingsplichtige handelingen beperkt zijn tot « gevallen waarin de

beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is omwille van het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen, of de onderworpenheid van de handelingen aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden », gaat het noch om in bijlage I van het Verdrag van Aarhus vermelde activiteiten, noch om activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben, zodat de artikelen 6 en 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus niet van toepassing zijn.

B.14.9. Het eerste middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het tweede middel in de zaak nr. 4766 betreft (de validering van een as-builtattest)

B.15.1. Het tweede middel in de zaak nr. 4766 betreft artikel 101 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen zou die bepaling niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerkende kracht van bestuurshandelingen, in zoverre ingevolge de validering van een *as-builtattest* de handelingen betreffende de constructie of het gebouwencomplex onweerlegbaar worden geacht vanaf de aanvang van de uitvoering van de werkzaamheden op een planconforme wijze te zijn verricht.

B.15.2.1. Luidens artikel 99, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, is een *as-builtattest* « een attest waarin wordt verklaard dat handelingen betreffende een constructie of een gebouwencomplex niet of slechts marginaal afwijken van de plannen die het voorwerp uitmaken van de stedenbouwkundige vergunning of de melding ». Een *as-builtattest* wordt afgegeven door een daartoe door de Vlaamse Regering erkende instantie of persoon (artikel 100, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999) en dient te worden gevalideerd door het college van burgemeester en schepenen of zijn gemachtigde (artikel 101, § 1, eerste lid, van hetzelfde decreet) opdat het kan worden opgenomen in het vergunningenregister (artikel 101, § 2, van hetzelfde decreet). In geval van marginale afwijkingen treedt een *as-builtattest* na de validering ervan in de plaats van de vergunde of aangemelde plannen (artikel 101, § 3, van hetzelfde decreet).

B.15.2.2. Artikel 101, § 4, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt dat ingevolge de validering van een *as-builtattest* de handelingen betreffende de constructie of het gebouwencomplex onweerlegbaar worden geacht vanaf de aanvang van de uitvoering van de werkzaamheden op een planconforme wijze te zijn verricht. Het tweede lid van die bepaling voegt daar het volgende aan toe :

« Het onweerlegbare vermoeden, vermeld in het eerste lid, kan eerst worden ingeroepen :

1° hetzij vanaf de eenendertigste dag na deze van de opname van het gevalideerde *as-builtattest* in het vergunningenregister;

2° hetzij, indien vóór de datum, vermeld in 1°, een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, vanaf het ogenblik waarop de Raad tot de gegrondheid van de valideringsbeslissing heeft besloten ».

In de parlementaire voorbereiding werd omtrent die bepaling het volgende verklaard :

« Conform het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid over de ontwerpbepalingen wordt in het nieuwe artikel 101, § 4, DRO verduidelijkt 'dat het beschikken als titularis van een goed over een [...] *as-builtattest*, met zich meebrengt dat dient te worden aangenomen dat de kwestieuze constructie *ab initio* werd opgericht conform aan de vergunde of aangemelde plannen, zodat er nooit sprake was van een stedenbouwkundig misdrijf uit hoofde van enige niet conforme uitvoering ' [...]. Ook dat onweerlegbaar vermoeden kan slechts worden ingeroepen indien het attest gevalideerd is, en zulks vanaf het ogenblik waarop vaststaat dat het attest niet bestreden wordt voor de (middels de nieuwe artikelen 133/56 e.v. DRO) nieuw op te richten Raad voor vergunningsbetwistingen (d.w.z. vanaf de 31ste dag na deze van de opname van het gevalideerde *as-builtattest* in het vergunningenregister), of, in het geval daadwerkelijk een beroep is ingesteld, vanaf het ogenblik waarop de Raad de gegrondheid van de valideringsbeslissing bevestigt » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 102).

B.15.2.3.1. Een *as-builtattest* kan te allen tijde worden aangevraagd door de eigenaar van een constructie, of de overdrager of overnemer van zakelijke of persoonlijke rechten ten aanzien van een constructie (artikel 104, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). Vanaf een door de Vlaamse Regering bepaalde datum dient een *as-builtattest* verplicht te worden aangevraagd door :

« 1° de verkrijger van een stedenbouwkundige vergunning betreffende een constructie;

2° de persoon die het eigendomsrecht of overige zakelijke rechten op een constructie overdraagt » (artikel 104, § 2, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999).

B.15.2.3.2. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat een *as-built*attest mogelijkerwijs geruime tijd nadat de vergunning werd verleend en de handelingen werden uitgevoerd, zal worden uitgereikt en gevalideerd.

B.15.3. In zoverre een *as-built*attest marginale afwijkingen vaststelt, vormt het een aanvulling op de stedenbouwkundige vergunning (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 102). Uit het voormelde artikel 101, § 4, van het decreet van 18 mei 1999 vloeit voort dat die aanvulling door de valideringsbeslissing terugwerkende kracht heeft vermits de handelingen die op het ogenblik van hun uitvoering afweken van die vergunning onweerlegbaar worden geacht vanaf de aanvang van de uitvoering van de werkzaamheden op een planconforme wijze te zijn verricht.

B.15.4.1. Het beginsel dat als algemene regel is vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, volgens hetwelk de wet geen terugwerkende kracht heeft, is *a fortiori* toepasselijk op bestuurshandelingen. Het algemene beginsel van niet-retroactiviteit van de bestuurshandelingen, dat onder meer erop is gericht de rechtszekerheid te waarborgen, verbiedt in beginsel dat een individuele administratieve beslissing gevolgen heeft vóór haar inwerkingtreding, behoudens onder meer wanneer zij haar grondslag vindt in een wetkrachtige norm die zelf rechtsgeldig terugwerkt of wanneer een wetkrachtige norm een rechtsgeldige machtiging daartoe verleent.

B.15.4.2. Vermits de terugwerkende kracht van de valideringsbeslissing voortvloeit uit artikel 101, § 4, van het decreet van 18 mei 1999, is er een wetgevende machtiging daartoe.

B.15.4.3. In zoverre niet kan worden uitgesloten dat de afgifte en de validering van een *as-built*attest betrekking heeft op de uitvoering van handelingen die aanleiding hebben gegeven tot een gerechtelijke procedure, dient te worden nagegaan of de terugwerkende kracht die de in het geding zijnde bepaling aan de validering van dat attest verleent, verantwoord is door uitzonderlijke omstandigheden of door dwingende motieven van algemeen belang.

B.15.4.4.1. De in een *as-built*attest opgenomen afwijkingen van de plannen die het voorwerp uitmaken van de stedenbouwkundige vergunning of van de melding, mogen slechts marginaal zijn. Luidens artikel 99, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals

vervangen bij het bestreden artikel 36, is er slechts sprake van marginale afwijkingen wanneer die niet op kennelijke wijze afbreuk doen aan volgende uit de vergunde of aangemelde plannen blijkende aangelegenheden :

« 1° de maatverhoudingen en vlakverdelingen van de constructie of het gebouwencomplex;

2° het karakter van de constructie of het gebouwencomplex, zoals dat gevormd wordt door middel van materiaalkeuze, textuur, kleur en licht;

3° het voorziene gebruik van de constructie of het gebouwencomplex ».

Bovendien kunnen in een *as-built*attest geen afwijkingen worden toegestaan van stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften (artikel 99, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999).

Hieruit volgt dat de eventuele rechtsonzekerheid die voor belanghebbende derden zou voortvloeien uit de terugwerkende kracht ten gevolge van de validering van een *as-built*attest, slechts een geringe draagwijdte kan hebben.

B.15.4.4.2. De afgifte en validering van een *as-built*attest verschaft daarentegen een grote rechtszekerheid, niet alleen aan de persoon die de handelingen heeft uitgevoerd, maar eveneens aan de latere verkrijger van het goed in kwestie. In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 werd ondermeer beklemtoond dat « het *as-built*attest [...] de onschuldige bezitter [zal] beschermen » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/6, p. 21). Aldus vergemakkelijkt de decreetgever het goede verloop van transacties van onroerende goederen die het voorwerp uitmaken van een dergelijk attest, vermits de koper zich niet dient af te vragen of het goed in kwestie eventueel behept is met een stedenbouwkundig misdrijf.

Uit het voorgaande volgt dat de decreetgever redelijkerwijs kon oordelen dat dwingende motieven van algemeen belang de terugwerkende kracht van de validering van de *as-built*attesten konden verantwoorden.

B.15.5. Het tweede middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het vierde middel in de zaak nr. 4766 betreft (de wijziging van een verkavelingsvergunning)

B.16.1. Het vierde middel in de zaak nr. 4766 betreft artikel 133/28, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009. Volgens de verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsbeginsel, in zoverre een aanvraag tot wijziging van een verkavelingsvergunning niet aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen, terwijl een stedenbouwkundige vergunning die afwijkt van een verkavelingsvergunning, wel aan een openbaar onderzoek is onderworpen.

B.16.2.1. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepaling het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zou schenden. Hetzelfde geldt voor het door de verzoekende partijen ingeroepen zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsbeginsel.

B.16.2.2. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepaling het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.16.2.3. Bijgevolg dient het Hof enkel de bestaanbaarheid van de bestreden bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te onderzoeken.

B.16.3.1. Luidens artikel 133/28, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, kan de eigenaar van een in een niet-ervallen verkavelingsvergunning begrepen kavel een wijziging van de verkavelingsvergunning aanvragen voor het deel dat hij in eigendom heeft. Artikel 133/28, § 1, derde lid, preciseert dienaangaande het volgende :

« De aanvraag doorloopt dezelfde procedure als een verkavelingsaanvraag, met dien verstande dat de aanvraag nimmer aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen ».

B.16.3.2. De wijziging van de verkavelingsvergunning kan tot gevolg hebben dat de verkavelingsvoorschriften voor de kavel in kwestie afwijken van de voorschriften die voor het resterende deel van de verkaveling gelden.

B.16.3.3. Artikel 107, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt :

« Een verkavelingsvergunning omvat reglementaire voorschriften aangaande de wijze waarop de verkaveling ingericht wordt en de kavels bebouwd kunnen worden.

Op deze verkavelingsvoorschriften kunnen beperkte afwijkingen worden toegestaan met toepassing van artikel 125 ».

Het voormelde artikel 125, waarnaar die bepaling verwijst, luidt :

« In een vergunning kunnen, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen.

Afwijkingen kunnen niet worden toegestaan voor wat betreft :

- 1° de bestemming;
- 2° de maximaal mogelijke vloerterreinindex;
- 3° het aantal bouwlagen ».

B.16.3.4. Het bestreden artikel 133/28 van het decreet van 18 mei 1999 heeft tot gevolg dat kan worden afgeweken van de verkavelingsvoorschriften zonder dat een openbaar onderzoek dient te worden gevoerd en zonder dat de in artikel 125, tweede lid, bepaalde beperkingen van toepassing zijn.

B.16.3.5. Het feit dat de eigenaar die de wijziging van de verkavelingsvergunning aanvraagt bij aangetekende brief een afschrift van de aanvraag dient te versturen aan alle eigenaars van een kavel die de aanvraag niet hebben medeondertekend (artikel 133/28, § 1, tweede lid) en dat de wijziging van de verkavelingsvergunning moet worden geweigerd als de eigenaars van meer dan de helft van de in de oorspronkelijke vergunning toegestane kavels een ontvankelijk, gegrond en op ruimtelijke motieven gebaseerd schriftelijk bezwaar indienen (artikel 133/28, § 2), verantwoordt niet het verschil in behandeling dat hieruit voortvloeit. Het

openbaar onderzoek is immers niet beperkt tot de eigenaars van de andere kavels van de verkavelingsvergunning, maar beoogt ook belanghebbende derden die geen eigenaar zijn van een kavel, de mogelijkheid te geven hun eventuele bezwaren kenbaar te maken.

B.16.4. Het vierde middel in de zaak nr. 4766 is gegrond. Bijgevolg dienen in artikel 133/28, § 1, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, de woorden « , met dien verstande dat de aanvraag nimmer aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen » te worden vernietigd.

Wat het vijfde middel in de zaak nr. 4766 betreft (de ontvankelijkheidsvereisten voor het beroep bij de deputatie)

B.17.1. Het vijfde middel in de zaak nr. 4766 betreft artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre de indieners van een beroep bij de deputatie op straffe van onontvankelijkheid een bewijs dienen te bezorgen dat aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen een afschrift van het beroepschrift werd bezorgd en dat de dossiervergoeding werd betaald.

B.17.2.1. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepalingen het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zouden schenden.

B.17.2.2. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepalingen het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate verminderen zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.17.3.1. Het beroep bij de deputatie is een administratief beroep bij een orgaan van het actief bestuur. Artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geldt enkel voor rechterlijke instanties en niet voor het optreden van een administratieve overheid.

B.17.3.2. Artikel 133/71, § 1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt evenwel :

« De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden ».

Bijgevolg kunnen de in het bestreden artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde ontvankelijkheidsvereisten, in zoverre ze ertoe leiden dat een beroep bij de deputatie onontvankelijk wordt verklaard, het recht op toegang tot een rechter, namelijk de Raad voor vergunningsbetwistingen, beperken.

B.17.4.1. Zonder na te gaan of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te dezen van toepassing is, dient te worden vastgesteld dat het door die bepaling gewaarborgde recht op toegang tot de rechter kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden (EHRM, 19 juni 2001, *Kreuz* t. Polen, § 54; EHRM, 11 oktober 2001, *Rodriguez Valin* t. Spanje, § 22; EHRM, 10 januari 2006, *Teltronic CATV* t. Polen, § 47), voor zover ze voorspelbaar zijn en ze er niet toe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast en de rechtsonderhorige wordt verhinderd gebruik te maken van een beschikbaar rechtsmiddel (EHRM, 12 november 2002, *Zvolský en Zvolská* t. Tsjechische Republiek, § 47).

B.17.4.2. Luidens artikel 133/50, § 4, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, bezorgt de indiener van het beroep bij de deputatie, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs van het feit dat hij een afschrift van het beroepschrift heeft bezorgd aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. In zoverre die bepaling, enerzijds, het recht van verdediging van de aanvrager van de vergunning en van het college van burgemeester en schepenen waarborgt en, anderzijds, de deputatie in staat stelt de ontvankelijkheid van het beroep te waarborgen, streeft ze een wettig doel na. De beperking van het recht op toegang tot

de rechter die eruit voortvloeit, is niet kennelijk onredelijk, vermits de indiener van het beroep ermee kan volstaan bij zijn beroepschrift een kopie te voegen van het ontvangstbewijs van de beveiligde zending die hij aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen heeft gericht.

B.17.4.3. Wanneer het beroep bij de deputatie wordt ingesteld door een natuurlijke of rechtspersoon, of door een procesbekwame vereniging, « dient het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd, behalve als het beroep gericht is tegen een stilzwijgende weigering » (artikel 133/50, § 5, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). Die dossiervergoeding dient te worden gestort op een rekening van de provincie. De indiener van het beroep kan er bijgevolg mee volstaan bij zijn beroepschrift een kopie te voegen van het bewijs dat hij die storting heeft uitgevoerd. Die vereiste is dan ook niet kennelijk onredelijk.

B.17.5. Het vijfde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het zesde middel in de zaak nr. 4766 betreft (de onmogelijkheid om de bevindingen van het stedenbouwkundig attest te betwisten)

B.18.1. Het zesde middel in de zaak nr. 4766 is gericht tegen de artikelen 133/28, § 1, 133/48, § 2, eerste lid, en § 4, en 133/71, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, tegen artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals toegevoegd bij het bestreden artikel 40, en tegen artikel 104 van het decreet van 27 maart 2009. Volgens de verzoekende partijen zijn die bepalingen niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus in zoverre de bevindingen van het stedenbouwkundig attest niet kunnen worden betwist, de beroepstermijn wordt verkort tot dertig dagen en de aanplakkingsverplichting wordt beperkt tot dertig dagen.

B.18.2.1. In zoverre de verzoekende partijen zich erover beklagen dat de beroepstermijn bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen dertig dagen bedraagt en aanvangt de dag na de aanplakking van de beslissing, valt het middel samen met het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 4765.

B.18.2.2. Bijgevolg dient het Hof het middel enkel te onderzoeken in zoverre het betrekking heeft op het feit dat, luidens artikel 135/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals toegevoegd bij het bestreden artikel 40, de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het beslissende onderzoek over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning niet kunnen worden gewijzigd of tegengesproken.

B.18.3. In zoverre het middel de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepaling het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zou schenden. Hetzelfde geldt voor wat de schending van het in het middel aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel betreft.

B.18.4. In zoverre het middel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, dient, om de in B.11.5 vermelde redenen, te worden vastgesteld dat de bestreden bepaling het recht op toegang tot de rechter niet beperkt.

B.18.5. Gelet op het voorgaande, is er ook geen sprake van een achteruitgang van procedurele waarborgen, zodat de bestreden bepaling het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, niet in aanzienlijke mate vermindert en artikel 23 van de Grondwet niet schendt.

B.18.6. Het zesde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het zevende middel in de zaak nr. 4766 betreft (de procedure voor de aflevering van een regularisatievergunning)

B.19.1. Het zevende middel in de zaak nr. 4766 is gericht tegen artikel 116 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de

verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, in zoverre een regularisatievergunning wordt afgegeven volgens de gebruikelijke vergunningsprocedure.

B.19.2. In zoverre de verzoekende partijen zich erover beklagen dat hieruit voortvloeit dat de beroepstermijn om een beslissing waarbij een regularisatievergunning wordt verleend te betwisten bij de deputatie en bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, dertig dagen bedraagt en aanvangt de dag na de aanplakking van de beslissing, valt het middel samen met het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 4765.

B.19.3.1. In zoverre het middel de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, zetten de verzoekende partijen niet uiteen hoe de bestreden bepaling het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zou schenden. Hetzelfde geldt voor wat de schending van het in het middel aangevoerde voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel betreft.

B.19.3.2. Wat artikel 23 van de Grondwet betreft, voeren de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden bepaling het beschermingsniveau dat werd geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.19.4.1. Luidens het bestreden artikel 116, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 is een regularisatievergunning « een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning die tijdens of ná het verrichten van vergunningsplichtige handelingen wordt afgeleverd ». De regularisatievergunning wordt afgeleverd « met inachtneming van de gebruikelijke beoordelingscriteria en conform de gebruikelijke vergunningsprocedure » (artikel 116, § 4, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36).

B.19.4.2. Het loutere feit dat de vergunning in kwestie tijdens of ná het verrichten van vergunningsplichtige handelingen wordt afgegeven, en niet vooraleer die handelingen worden aangevangen, vereist niet dat de vergunningsprocedure verschillend dient te zijn. De bestaande vergunningsprocedures voorzien immers in voldoende waarborgen voor

belanghebbende derden die zich tegen de afgifte van een dergelijke regularisatievergunning zouden wensen te verzetten.

B.19.4.3. Overigens voorziet het bestreden artikel 116, § 4, van het decreet van 18 mei 1999 erin dat « indien het voorwerp van de regularisatieaanvraag gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied » « alleszins een openbaar onderzoek moet worden ingericht » en dit zelfs indien de gebruikelijke verplichtingen tot de organisatie van een openbaar onderzoek over een vergunningsaanvraag dit voor de vergunning in kwestie niet zouden voorschrijven.

B.19.5. Het zevende middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het achtste middel in de zaak nr. 4766 betreft (de minnelijke schikking)

B.20.1. Het achtste middel in de zaak nr. 4766 betreft de artikelen 158, § 2, eerste lid, en § 3, en 158/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58. Volgens de verzoekende partijen zouden die bepalingen niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 13, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145, van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 14 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en met het algemeen rechtsbeginsel van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre een overtreder en de stedenbouwkundige inspecteur, mits toestemming van de procureur des Konings, een minnelijke schikking kunnen sluiten, waardoor de strafvordering en de herstellvordering vervallen.

B.20.2.1. Een minnelijke schikking is een vergelijk tussen de stedenbouwkundige inspecteur en de overtreder waarvan de uitvoering leidt tot het verval van de strafvordering en van de herstellvordering (artikel 158, § 2, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58). Artikel 158, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt dienaangaande :

« De stedenbouwkundige inspecteur stemt slechts in met een minnelijke schikking indien hij daartoe het voorafgaand schriftelijk akkoord van de procureur des Konings verkrijgt.

Indien bij het vergelijk bouw- of aanpassingswerken worden opgelegd, stemt de stedenbouwkundige inspecteur slechts in met de minnelijke schikking na een stedenbouwkundige toetsing op de wijze als voorgeschreven in een protocolakkoord tussen het agentschap en de gewestelijke administratie, belast met het toezicht en de handhaving inzake ruimtelijke ordening ».

B.20.2.2. Indien de stedenbouwkundige inspecteur een minnelijke schikking weigert om een andere reden dan de ontstentenis van toestemming van de procureur des Konings, kan de overtreder de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verzoeken om een bemiddelingspoging te ondernemen (artikel 158/1, § 1, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58). Luidens het bestreden artikel 158/1, § 2, geeft de Hoge Raad « de aanvrager en de stedenbouwkundige inspecteur per beveiligde zending kennis van de inaanmerkingneming of de niet-inaanmerkingneming van het bemiddelingsverzoek ».

B.20.2.3. Met de verruiming van de mogelijkheden om met een minnelijke schikking in te stemmen, beoogt de decreetgever « een grondige opwaardering van de figuur van de minnelijke schikking in het handhavingsrecht » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 6; zie ook *ibid.*, p. 291). In de parlementaire voorbereiding werd daaromtrent het volgende verklaard :

« De minnelijke schikking zal voortaan niet louter betrekking kunnen hebben op de betaling van een geldsom, maar ook op de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken. Het wordt met andere woorden een instrument waarbij de stedenbouwkundige inspecteur de overtreder in staat kan stellen om de goede ruimtelijke ordening snel en op vrijwillige basis te herstellen » (*ibid.*, p. 15).

B.20.3. De artikelen 144 en 145 van de Grondwet regelen de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de bestreden bepalingen de in de voormelde grondwetsartikelen neergelegde waarborgen zouden schenden.

B.20.4.1. Een stelsel van minnelijke schikking is verenigbaar met de in het middel vermelde internationale verdragsbepalingen op voorwaarde dat het verzaken aan een behandeling van de zaak door een rechtbank geheel vrij gebeurt, wat veronderstelt dat het aanvaarden van de minnelijke schikking met kennis van zaken en zonder dwang geschiedt. Uit de bestreden bepalingen kan niet worden afgeleid dat dat niet het geval zou zijn.

B.20.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich erover beklagen dat de minnelijke schikking de strafvordering en de herstellvordering doet vervallen, dient te worden vastgesteld dat de voormelde internationale verdragsbepalingen geenszins het recht waarborgen dat derden strafrechtelijk zouden worden vervolgd of veroordeeld (EHRM, grote kamer, 12 februari 2004, *Perez t. Frankrijk*, § 70; EHRM, grote kamer, 20 maart 2009, *Gorou t. Griekenland*, § 24).

B.20.4.3. Luidens artikel 158, § 3, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58, kan de stedenbouwkundige inspecteur slechts instemmen met een minnelijke schikking indien hij daartoe de voorafgaande schriftelijke toestemming van de procureur des Konings verkrijgt. Wanneer evenwel een slachtoffer van het stedenbouwkundige misdrijf zich reeds burgerlijke partij heeft gesteld in de handen van de onderzoeksrechter, vermag de procureur des Konings een dergelijke toestemming niet te geven, vermits in dat geval enkel de raadkamer zich kan uitspreken over het verdere verloop van de strafvordering.

B.20.4.4. De minnelijke schikking verhindert bovendien niet dat belanghebbende derden alsnog een burgerlijke vordering instellen (vgl. EHRM, 10 november 2005, *Ramsahai t. Nederland*, § 434, en EHRM, grote kamer, 15 mei 2007, *Ramsahai t. Nederland*, § 360).

B.20.4.5. Tot slot dient te worden vastgesteld dat een overtreder de stedenbouwkundige inspecteur niet kan verzoeken om een minnelijke schikking wanneer het misdrijf bestaat, of onder meer bestaat, in het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel (artikel 158, § 1, 3°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 58). Een minnelijke schikking kan derhalve definitief geworden rechterlijke beslissingen niet opnieuw in het geding brengen.

B.20.5. Het achtste middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.

Wat het tweede onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft (de niet-mededeling van de vergunningsaanvraag die erfdienstbaarheden tenietdoet)

B.21.1. Het tweede onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 is gericht tegen artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de begunstigde van door de mens gevestigde erfdienstbaarheden en van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik die met de vergunning onverenigbaar zijn en die door de verkavelingsvergunning teniet worden gedaan, niet op de hoogte wordt gebracht van de verkavelingsaanvraag en van de vergunning en doordat geen openbaar onderzoek wordt georganiseerd.

B.21.2.1. Volgens de Vlaamse Regering zou dit onderdeel van het middel onontvankelijk zijn bij gebrek aan belang.

B.21.2.2. Daar de verzoekende partijen blijk hebben gegeven van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden bepaling, dienen ze daarenboven geen blijk te geven van een belang bij dat onderdeel van het eerste middel.

B.21.3.1. Luidens artikel 133/44, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt de Vlaamse Regering welke vergunningsaanvragen zijn onderworpen aan een openbaar onderzoek. Artikel 3, § 4, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen bepaalt dienaangaande :

« Bij ontstentenis van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan van aanleg dienen verkavelingsaanvragen onderworpen te worden aan een openbaar onderzoek ».

Hieruit vloeit voort dat een verkavelingsaanvraag die door de mens gevestigde erfdienstbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen teniet zou doen en die betrekking heeft op een goed dat niet is gelegen in een gebied waarvoor een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan van aanleg bestaat, aan een openbaar onderzoek dient te worden onderworpen.

B.21.3.2. Artikel 9 van het voormelde besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000, zoals vervangen bij artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 maart 2002, bepaalt :

« Als de verkavelingsaanvraag vermeldt dat de inhoud ervan strijdig is met het bestaan van door de mens gevestigde erfdienstbaarheden of van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik, worden de in de aanvraag vermelde begunstigten van de erfdienstbaarheden of verplichtingen bovendien voor de aanvang van het openbaar onderzoek door het gemeentebestuur per aangetekende brief of met een individueel bericht tegen ontvangstbewijs in kennis gesteld van de verkavelingsaanvraag.

Als die begunstigten het verkavelingsaanvraagformulier en alle verkavelingsplannen voor akkoord ondertekenen, moeten ze niet in kennis worden gesteld ».

B.21.4. In zoverre uit het voormelde artikel 3, § 4, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 voortvloeit dat een openbaar onderzoek is vereist wanneer de verkavelingsaanvraag betrekking heeft op een goed dat niet is gelegen in een gebied waarvoor een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan van aanleg bestaat, en in zoverre de verzoekende partijen met betrekking tot het voormelde artikel 9 van hetzelfde besluit van de Vlaamse Regering aanvoeren dat die bepaling het door hen aangeklaagde verschil in behandeling niet ongedaan maakt, dient te worden vastgesteld dat het bestreden artikel 114, § 2, bepaalt dat een verkavelingsvergunning door de mens gevestigde erfdienstbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik, die met de vergunning onverenigbaar zijn, tenietdoet voor zover zij « uitdrukkelijk in de aanvraag werden vermeld ». Vermits de beslissing waarbij de vergunning wordt verleend bij aanplakking wordt bekendgemaakt, kunnen de begunstigten van de erfdienstbaarheden of verplichtingen die door de vergunning worden tenietgedaan op voldoende wijze hiervan kennis nemen, en in voorkomend geval beroep instellen tegen de verkavelingsvergunning.

B.21.5. Het tweede onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Wat het derde onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft (het recht op schadeloosstelling voor begunstigden van door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik die door de verkavelingsvergunning teniet worden gedaan)

B.22.1. Het derde onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 betreft artikel 114, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen is die bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de begunstigden van door de mens gevestigde erfdiensbaarheden en bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik die door de verkavelingsvergunning teniet worden gedaan, het recht op schadeloosstelling enkel ten laste van de aanvrager van de verkavelingsvergunning zouden kunnen uitoefenen en in zoverre zij geen herstel *in natura* zouden kunnen vorderen.

B.22.2. Zoals in B.6.2.3 en B.6.2.4 is vermeld, sluit de bestreden bepaling geenszins een vordering tot schadeloosstelling jegens de overheid uit en beperkt ze het recht op schadeloosstelling niet tot een financiële schadevergoeding.

B.22.3. Het derde onderdeel van het eerste middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Wat het tweede middel in de zaak nr. 4799 betreft (het niet-tegensprekelijk karakter van de bevindingen van het stedenbouwkundig attest)

B.23.1.1. Het tweede middel in de zaak nr. 4799 betreft de artikelen 109, § 1, en 113 van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, en artikel 135/1, van het decreet van 18 mei 1999, zoals toegevoegd bij het bestreden artikel 40. Volgens de verzoekende partijen zouden die bepalingen niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het beslissende onderzoek over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning niet kunnen worden gewijzigd of tegengesproken.

B.23.1.2. Noch het bestreden artikel 109, § 1, noch het bestreden artikel 113 van het decreet van 18 mei 1999 betreffen het stedenbouwkundig attest. Het onderzoek van het middel dient derhalve te worden beperkt tot het bestreden artikel 135/1 van het decreet van 18 mei 1999.

B.23.2.1. Zoals blijkt uit de in B.11.2.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding, heeft het stedenbouwkundig attest het karakter van een gezaghebbend advies. Het gezaghebbend karakter van dat advies zou evenwel verloren gaan indien de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het beslissende onderzoek over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning zonder meer zouden kunnen worden gewijzigd of tegengesproken.

B.23.2.2. Het niet-tegensprekelijk karakter van de bevindingen van het stedenbouwkundig attest is bovendien niet absoluut. Luidens artikel 135/1, § 2, van het decreet van 18 mei 1999, zoals toegevoegd bij het bestreden artikel 40, geldt het enkel voor zover :

« 1° in de periode van gelding van het stedenbouwkundig attest geen sprake is van substantiële wijzigingen aan het betrokken terrein of wijzigingen van de stedenbouwkundige voorschriften of de eventuele verkavelingsvoorschriften;

2° de verplicht in te winnen adviezen of de tijdens het eventuele openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen geen feiten of overwegingen aan het licht brengen waarmee bij de opmaak van het stedenbouwkundig attest geen rekening werd gehouden;

3° het stedenbouwkundig attest niet is aangetast door manifeste materiële fouten ».

B.23.2.3. Het feit dat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het behandelen van de vergunningsaanvraag in beginsel niet kunnen worden gewijzigd of tegengesproken, verhindert bovendien niet dat belanghebbenden de bij het decreet georganiseerde beroepen kunnen instellen tegen de vergunning in kwestie.

B.23.3. Gelet op het voorgaande, is het niet kennelijk onredelijk dat de bevindingen van het stedenbouwkundig attest bij het beslissende onderzoek over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning, binnen de voormelde grenzen, niet kunnen worden gewijzigd of tegengesproken.

B.23.4. Het tweede middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Wat het derde middel in de zaak nr. 4799 betreft (de administratieve beroepsprocedure)

B.24.1. Het derde middel in de zaak nr. 4799 betreft artikel 133/50 van het decreet van 18 mei 1999, vervangen bij het bestreden artikel 36. Volgens de verzoekende partijen zou die bepaling niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre belanghebbende derden in de administratieve beroepsprocedure voor de deputatie geen afschrift van het beroepschrift dienen te ontvangen.

B.24.2. Luidens het bestreden artikel 133/50, § 4, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, dient de indiener van een administratief beroep bij de deputatie een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen te bezorgen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn.

B.24.3. In zoverre het beroep bij de deputatie ertoe kan leiden dat die de vergunning afgeeft die het college van burgemeester en schepenen heeft geweigerd, dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van de deputatie gedurende een periode van dertig dagen dient te worden aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft (artikel 133/52, § 4, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). Die bekendmaking waarborgt op voldoende wijze de rechten van belanghebbende derden die tegen de beslissing van de deputatie beroep kunnen instellen bij de Raad voor vergunningsbetwistingen.

B.24.4. Van de indiener van een administratief beroep bij de deputatie kan overigens niet worden verwacht dat hij alle belanghebbende derden identificeert. De verplichting hen per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift te bezorgen, zou, wanneer die in groten getale zouden zijn, voor die indiener een buitensporige last en kosten teweeg kunnen brengen.

B.24.5. Het derde middel in de zaak nr. 4799 is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

1. vernietigt

a) in artikel 133/28, § 1, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals vervangen bij artikel 36 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, de woorden « , met dien verstande dat de aanvraag nimmer aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen »;

b) artikel 133/71, § 2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), van het voormelde decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij artikel 36 van het voormelde decreet van 27 maart 2009;

2. verwerpt de beroepen voor het overige;

3. handhaaft tot 31 juli 2011 de gevolgen van het vernietigde artikel 133/71, § 2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), van het voormelde decreet van 18 mei 1999.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 27 januari 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt